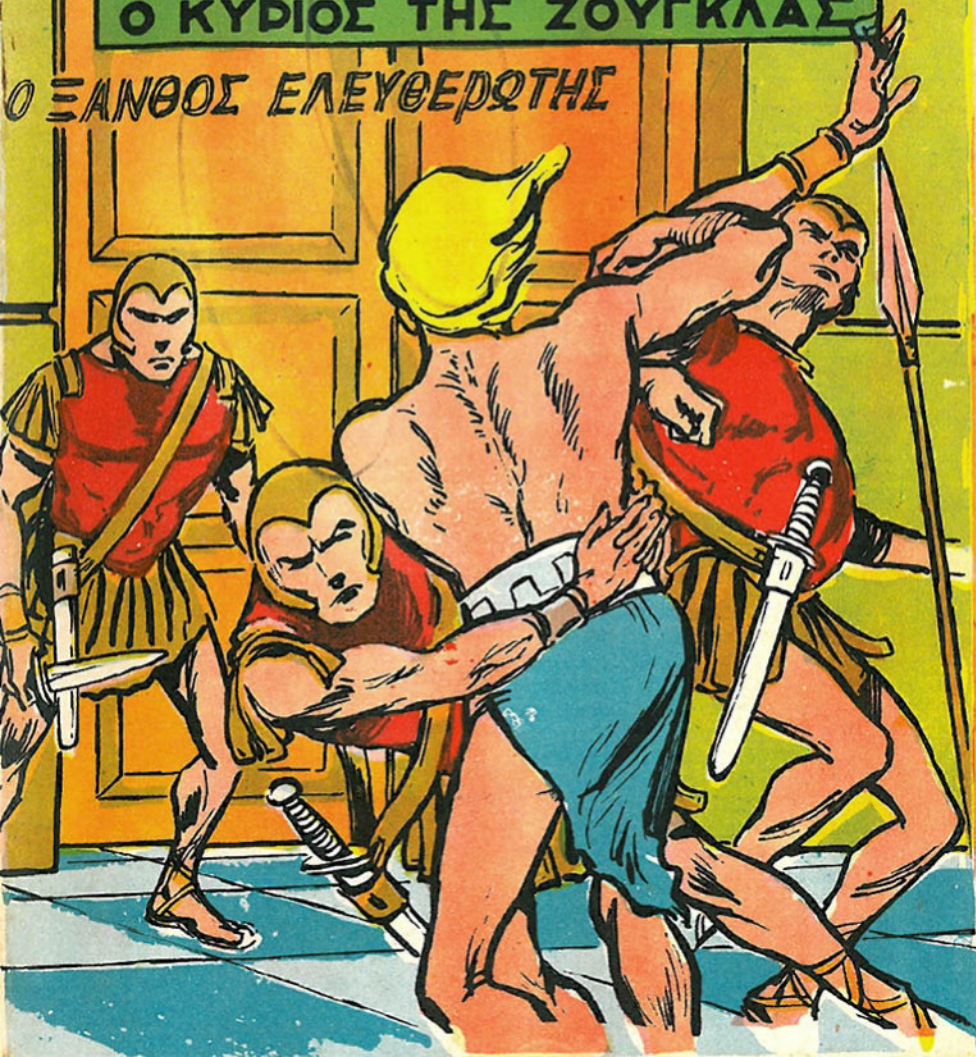

ΚΑΛ

15

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΗΣ

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

Ο ΚΑΛ ΑΓΡΥΠΝΕΙ

ΟΤΑΝ ο Ίλαρχος Όλαρ με τη διαταγή να δολοφονήσει το λευκό παιδί της ζούγκλας, έφτασε επάνω από το κρεβάτι του Κάλ, με το μαχαίρι υψωμένο, βρήκε το κρεβάτι άδειο... (*)

Πού ήταν λοιπόν ο Ξανθός γίγαντας, την ώρα που έπρεπε να κοιμάται;

Για να το μάθουμε, πρέπει να παρακολουθήσουμε με τη

σειρά τα γεγονότα της εξαιρετικής εκείνης μέρας, που έγινε η στέψις του Άβάλ, του νόμιμου βασιλιά της Νέας Ατλαντίδας.

Τα γλέντια κράτησαν αργά μέχρι τα μεσάνυχτα, όπως ξέρουμε. Όταν όλοι άποφασισαν πια να κοιμηθούν, ήταν κατόικοποι από τους χορούς και τα τραγούδια, και με τα κεφάλια βαρειά από τα κρασιά που έτρεχαν άσπαιμάτητα στη μεγάλη ημέρα.

Ο Κάλ, ο γιός των παρθένων δασών, ήταν ίσως ο μόνος νηφάλιος μέσα σ' ολόκληρη

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος του «ΚΑΛ», με τον τίτλο: «Χούπ: Ο ήρας των Ατλάντων».

ρη την πόλι. Γιατί εκείνος δὲν εἶχε βάλει οὔτε γουλιὰ κρᾶσι στὸ στόμα του, ἀφοῦ δὲν ἔπινε ποτέ του.

Μόλις ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Χούπ στὸ πολυτελὲς δωμάτιο ποῦ τοῦ παρεχώρησε ὁ Ἀβάλ κάθησε ἐπάνω στὸ κρεββάτι του κι' ἀπόμεινε σκεπτικός.

Πολλὲς περιέργες ἰδέες περνοῦσαν ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸν βασάνιζαν. Θὰ ἤθελε νὰ συζητοῦσε μὲ κάποιον αὐτὲς τίς ἰδέες, ἀλλὰ ἤξερε πολὺ καλά ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ κουβεντιάσει σοβαρὰ μὲ τὸν ἀγαπημένο του πυγμαῖο, ποῦ τὸν εἶχε μὲν σὰν πραγματικὸ ἀδελφὸ του, ἀλλὰ ἡ ἠλιθιότης του ἦταν παραδειγματική.

Ἐξ ὄλου ὁ Χούπ δὲν καθυστέρησε καθόλου. Γι' αὐτὸν τὸ ὑποδωμάτιο εἶναι τὸ μέρος ποῦ οἱ ἄνθρωποι πᾶνε καὶ κοιμούνται καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἤθελε ποτέ νὰ σκοτίσει τὸ κεφάλι του μὲ τίποτ' ἄλλο ἐκεῖ μέσα. Μόλις πάτησε τὸ πάδι του πήγε γραμμὴ στὸ κρεββάτι του μὲ τὸ πουπουλένιο στρώμα. Ἔπεσε στὰ γρήγορα ἀνάσκελα—ὅπως ἦ τὸν ἡ ἀγαπημένη του θεσις γιὰ τὸν ὕπνο— καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἄρχισε νὰ ροχαλίζει βαθειὰ καὶ μὲ μεγάλη φασαρία.

Ὁ Κὰλ ἀπόμεινε μόνος του νὰ σκέπτεται τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας. Στὸν νοῦ του στριφογυροῦσε ἡ ἄγρια θανάσιμη μονομαχία τῶν δυὸ ἀδερφῶν ποῦ πάλαιαν γιὰ τὸ θρόνο. Ὑστερα θυμῆθηκε τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ αἰμοδόρου Κὰιλ,

ποῦ πετάχτηκε πᾶνω ἀπὸ τὴν ἐξέδρα νὰ δολοφονήσει τὸν Ἀβάλ καὶ ποῦ εὐτυχῶς ὁ Χούπ εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ τὸν πετάξῃ τὸ μπουμερονγκ...

«Ὡστε ὁ Κὰιλ, μ' ὄλη τὴ μαύρη ψυχὴ του καὶ τὰ τρομερὰ ἐγκλήματα ποῦ κάνει», σκεπτόταν, «ἔχει κι' αὐτὸς τοὺς πιστοῦς του... Ἐκείνος ὁ ἀξικωματικὸς κινδύνεψε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τὸν σώσει, μπροστὰ σὲ χιλιάδες μάτια... θάταν δύσκολο νὰ βρεθῆ ἕνας ἄλλος, ποῦ μὲ λιγώτερο κίνδυνον νὰ θέλῃ ἐξυμνητώντας τὸν νὰ ἔχῃ κατὰπιν τὴν ἰσάβια εὐγνωμοσύνη του;»

Τὸ σφμηχτὸ ροχαλιτὸ τοῦ ἀνεκδιήγητου πυγμαῖου τὸν ἐμπόδιζε στὶς σκέψεις του καὶ γι' αὐτὸ θυγῆκε στὴ μεγάλη μαρμάρινη βεράντα τοῦ δωματίου καὶ συλλογιστὴ μὲ τὴν ἡσυχία του.

Ὁ νοῦς του πήγε στὸν φυλακισμένο Κὰιλ.

Ἀσφαλῶς, οὔτε ἐκεῖνος θὰ κοιμώταν αὐτὴ τὴν ὥρα. Εἶχε γάσει τὸ θρόνο του τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποῦ θὰ τὸν ἔστεφαν βασιλεῖα καὶ μὲ τὸ χάραμα τῆς καινούργιας ἡμέρας θὰ τὸν ἐξώριζαν σ' ἕνα μέρος ἀπὸ τοῦ παρ' ὅλας τίς ἀπειλὲς του, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξαναγυρῆσει πίσω στὴν Ἀτλαντίδα...

Κι' ἂν κάποιος ἄλλος πιστὸς ποῦ ὁ Ἀβάλ δὲν τὸν γνώριζε καὶ δὲν τὸν εἶχε φυλακίσει μαζί του, ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν ἐλευθερώσει;

Ὁ Κὰλ τιμώχτηκε σ' αὐτὴ τὴ σκέψι καὶ τὰ μάτια του ἔ-

λαμπσαν άνησυχια.

Ή νύχτα εκείνη πραγματικά, ήταν ό,τι χρειάζονταν για μια τέτοια, μυστική επίχειρησι. Όλοι οι κάτοικοι τής πόλεως θα κοιμώνταν πιο βαρεια από τις άλλες μέρες ύστερα από τέτοιο γλέντι κι' από τόση οίνοποσία. Ακόμα και οι φρουροί του αιμοβόρου πρίγκημα, δύσκολα θα στέκονταν πάνω στα πόδια τους και δεν θα τους έπαιρνε ο ύπνος.

Ο Κάιλ μέσα σε μια στιγμή πήρε την απόφασί του:

«Άς άγρυπνήσω αυτή τη νύχτα!», σκέφθηκε. «Είναι η τελευταία που μένει στον Κάιλ... Ή νύχτα έχει όμως πολλές ώρες κι' ένα άγριο θηρίο είναι επικίνδυνο ως την τελευταία στιγμή... Ο Άβάλ ήταν μεγαλόκαρδος, αλλά καθόλου σφοδρός που δεν τιμώρησε με θάνατο το δολοφόνο άδελφό του...»

Μ' αυτές τις σκέψεις πήδησε έξω από τη βεράντα και πρόβηξε προς το μέρος που βρισκόταν η φυλακή του Κάιλ, πίσω από τα ανάκτορα.

Ήταν κατασκότεινα. Τα γυμνά πόδια του δεν έκαναν κανένα θόρυβο. Έφτασε έξω από την πόρτα τής φυλακής χωρίς κανείς από τους φρουρούς να τον αντίληφθη. Κρύφτηκε πίσω από τη διπλανή γωνιά και κάθησε σ' ένα μαρμαρο με την απόφασί να μην το κουνήσει ώσπου να ξημερώσει.

Ένα άσχημο προσίσημα τον έκανε να πιστεύη ότι κάτι κακό θα γινόταν. Ή νεκρί-

κή σιωπή του βάραινε την καρδιά. Οι φρουροί του Κάιλ δεν άκούγονταν καθόλου. Ήταν μισοκοιμισμένοι και δεν είχαν καμμία διάθεσι ν' ανταλλάξουν ούτε μια κουβέντα μεταξύ τους.

Πάση ώρα πέρασε;

Ο Κάιλ δεν την μετρούσε. Το γενναίο άγριο δεν νύσταζε και δεν ήταν κουρασμένο καθόλου. Ο οργανισμός του ήταν πραγματικά σιδερέσιος. Θα μπορούσε να καθήση χωρίς να κλείση μάτι τρία ολόκληρα ημερώνυχτα. Ήθελε μόνο να είναι σίγουρος ό-τι: ο άπαισιος πρίγκηψ θα έμεινε φυλακισμένος ως τα τρωϊ, και το Ιπρωϊ θα έφευγε με μια γερή συνοδεία για έναν μακρινό τόπο, άπ' όπου ποτέ δεν θα μπορούσε να ξαναβρής το δρόμο του γυρισμού. Τότε θα μπορούσε να γυρίση πίσω στην Πέλλα και να άναγγείλη πως ή άποστολή του είχε πετύχει και πως ή πατρίδα του δεν διέτρεχε πια κανένα κίνδυνο.

Δεν θα μπορούσε να πή πόσες ώρες ήπερασαν εκεί ντου καθόταν.

Καινούργιοι φρουροί ήρθαν και αντικατέστησαν τους παλιούς και οι καινούργιοι άφου άντάλλαξαν μερικές κουβέντες στην αρχή και βεβαιώθηκαν πως ό αιχμάλωτος βρισκόταν στη φυλακή του, έπαψαν κι' εκείνοι ν' άκούγονται. Μάλιστα το λευκό παιδι τής ζούγκλας άκούσε κι' ένα ροχαλητό.

Είχε άρχίσει να σκέπτεται

πώς δὲν θὰ γινόταν τίποτα καὶ πὼς ἀδίκᾳ εἶχε ἀνησυχήσει. Ὡστόσο δὲν θὰ ἔφευγε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος πρὶν ξημερώσῃ. Δὲν ἤθελε νὰ ἔχη τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του.

Ξαφνικὰ ὁμως, ἀνατινάχτη κε...

Ἕνας ἀπαίσσιος ρόγχος σχίζει ξαφνικὰ τὴν ἀπόλυτη σιγὴ τῆς νύκτας, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴ θέσι τῶν φρουρῶν.

Ἕνας γδοῦπος ἀπὸ σῶμα ποὺ πέφτει τὸν ἀκολουθεῖ.

Ἡ καρδιά του λευκοῦ ἀγοριοῦ σφίγγεται. Ὡστε λοιπὸν ἡ προαισθησίς του δὲν τὸν εἶχε γελάσει... Κάτι κακὸ συνέβαινε...

Ἐτοίμασθηκε νὰ τρέξῃ, μὰ τὴν ἴδια στιγμή εἶδε πολὺς ἰσκιές νὰ ὀρμοῦν μέσα ἀ

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του γιὰ νὰ πάῃ στὴ βεράντα.

Ξαφνικὰ κάτι ἄκουσε. Ἕνας τρομερὸς ρόγχος ἔσχισε τὴ σιωπὴ.

πὸ τὸ σκοτάδι πρὸς τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς.

Στάθηκε.

Δὲν ἦταν ὁ φόβος αὐτὸς ποὺ σταμάτησε τὸ θρυλικὸ παιδί. Ἡ ἰσκέμις ἄμκος ὅτι ἦταν ὁ μόνος ξύπνιος μέσα στὴν Ἀτλαντίδα, τὸν συγκράτησε. Οἱ ἐπιδρομεῖς ἦσαν πολλοί. Ἄν δὲν κατάφερε νὰ τοὺς ἀναχαιτίσῃ καὶ τὸν σκότωναν, ποῖος θὰ εἰδοποιούσε ὕστερα τὸν Ἀβάλ;

Κανεὶς δὲν θὰ ὑπῆρχε νὰ τὸ κἀνῃ αὐτὸ καὶ μποροῦσε ὁ βασιλιάς νὰ δολοφονηθῇ ἀκόμα καὶ μέσα στὸν ὕπνο του.

Ἄλλα μουγγρητὰ πόνου ἀκούστηκαν τὴν ἴδια στιγμή καὶ εἶδε μέσα στὸ σκοτάδι τὶς λάμπεις σπαθίων ποὺ ἀνεβοκατεβαίνουν.

Ἐτοίμασθηκε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ παλάτι γιὰ νὰ εἰδο-

ποίηση, τὸ βασιλιά καὶ τοὺς φρουροὺς.

Μιά νέα σκέψις ἄμως πάλι τὸν κράτησε: Ὡστόσο νὰ τρέξῃ καὶ νὰ γυρίσῃ μαζί μὲ τὸ βασιλιά καὶ τοὺς στρατιῶτες, ὁ Κάιλ ἀσφαλῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἐλευθερωθῆ καὶ νὰ ἔχῃ ἐξαφανισθῆ μίσα στὴ νύχτα. Καλύτερα ἦταν νὰ ἔμεινε ἐκεῖ καὶ ν' ἀκούγῃ τί θὰ ἔλεγε ὁ Κάιλ στοὺς ἐλευθερωτῆς τοῦ μῆλις ἔδγαίνε ἀπὸ τὴ φυλακῆ. Ἴσως ἔτσι μάλιστα θάινε περισσότερες καὶ πικρότερες πληροφορίες.

Πραγματικά. Σὲ μιὰ στιγμή ἡ πόρτα ποὺ κρατοῦσε φυλακισμένον τὸν πατροκτόνον πρίγκιπα ἀνοίξε.

Ἄκουσε τὸν ἴδιο τὸν Κάιλ νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα Ὀλάρ, πρὸς τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ ἦταν ἐπικεφαλῆς τῶν ἐλευθε-

— Γιὰ πάντα!, λέει ὁ Κάλ ἐπίσημα καὶ δίνει τὸ χέρι στὸν βασιλιά τῆς Ἀτλαντίδας.

Βλέπουν πὼς πάνω στὸ φορεῖο εἶναι ξαπλωμένος ἓνας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τοῦ ἀνακτόρου.

ρωτῶν του. Ἄκουσε κατόπιν καὶ ὅλη τὴ σμζήτησι ποὺ ἔγινε ἀνάμεσα τους καὶ ποὺ εἶναι ἤδη γνωστῆ. Ἄκουσε τὸ σχέδιο τοῦ βασιλιά γιὰ τὴν κατάρτιση τοῦ στρατοῦ του καὶ γιὰ τὴ ληστεία ποὺ θὰ ἔκαναν ἀμέσως στὴν ἀποθήκη τῶν ὀπλων.

Ἄν ἔμεινε μισὸ λεπτό περισσότερο, θὰ ἄκουγε στὴ συνέχεια τὴν ἀπαίσια διαταγὴ δολοφονίας τοῦ Χούπ καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του ποὺ ἔδωσε ὁ Κάιλ στὸν Ὀλάρ...

Δὲν στάθηκε ἄμως.

Σκέφθηκε πὼς ἂν ἔπρεξε τὴν ἴδια στιγμή, ἴσως προλάβαινε τὴ ληστεία τῆς ἀποθήκης τῶν ὀπλων. Θὰ ἦταν τρομερὸ νάφευγε ὁ κακούργος Κάιλ μὲ τὰ περισσότερα ὀπλα πῆς Νέας Ἀ-

τλαντίδας... "Επιρρεπε να τον προλάβουν πριν αρπάξει τα όπλα και με κάθε θυσιασπριν με ιδιγή έξω από τα τείχη της πόλεως.

"Ωρμησε προς το ανάκτορο.

Στη βιασύνη του δεν πρόσεξε όσο έπρεπε. Το πόδι του σύρθηκε κάτω στο χώμα. Οί συγκαμώτες άκουσαν τον θόρυβο και τινάχτηκαν άγρια προς το μέρος του για να τον άνακαλύψουν.

Ο Κάιλ άμως πρόλαβε να καθή μέσα στη νύχτα χωρίς να κόνη κανέναν καινούργιο κράτο, σαν πραγματικό φάντασμα.

Σε δυό λεπτά είχε φτάσει στο παλάτι. Δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να πείση τους φρουρούς του βασιλιά να έμπνήσουν τον Άβάιλ, γιατί όλοι όσοι τον φρουρούσαν γνώριζαν και σέβονταν τον ξανθό γίγαντα. "Ηξεραν πως είναι φίλος και φιλοξενούμενος του βασιλιά τους. Καταλάβαιναν ότι κάτι τό σημαντικό θα συμβαίηη για να έπιμμένη να τον ζυπνήση.

Σε λίγο ο Άβάιλ, χλωμός από την άνησιχία του, πληροφορήθηκε τα φοβερά νέα. Με δυνατή φωνή έδωσε διαστικές διαταγές. Μάζεψε όσο στρατό μπορούσε εκείνη την άκατάληπτη στιγμή, από τη φρουρά των άνακτόρων και χύθηκε σε καταδίωξη του σατανικού άδελφού του.

Εύτυχώς ήξερε πού θα καταβυνόταν ο τελευταίος αυτός. "Ωρμησαν λοιπόν τρε-

χοντας με άλη τη δύναμη των ποδιών τους προς την άποθήκη των όπλων.

Έφτασαν άμως άργά: Ο Κάιλ δεν πρόλαβε μεν να κλέψη τα όπλα πού ήθελε, είδοποιημένος άμως από τους φρουρούς του, κατόφερε να τό σκάσει έγκαίρως και να γλυτώση.

Πάνω πού σκέπτονταν ποι έν δρόμο τάχα ν' ακολουθήσαν οι φυγάδες για να γλυτώσουν, άκουσαν θόρυβο μίχης από μία πύλη προς τα δυτικά.

"Έτρεξαν πάλι γεμάτοι άγωνία προς τα εκεί.

"Όταν άμως έφτασαν, ή πύλη ήταν άρθάνοιχτη και οι πιστοί του ΙΚάιλ άφαντοι. Μόνο οι φρουροί και τρεις άπό τους έπιδρομείς άνάμεσά τους, ήταν σωριασμένοι στο έδαφος νεκροί.

-- Δυστυχία για την Άτλαντίδα! μουρμούρισε ο Άβάιλ με λύπη. Τόσκασε... Έγώ είμαι ο φταίχτης πού τό χάρισα τη ζωή!

-- Δεν μπορούσες να κάνης διαφορετικά... Είναι άδελφός σου ό,τι κι' έν είναι, του είπε σοβαρά ο Κάιλ για να τον παρηγορήση.

-- Γι' αυτό είμαι άσυγχώρητος! Τόν άφησα επειδή ήταν άδελφός μου, ένώ δεν είχαι δικαίωμα να τό κόνη! Ένας βασιλιάς πρέπει πρώτα να σκέπτεται τον λαό του και τον τόπο του και ύστερα τους ανθρώπους πού τον συνδέουν δεσμοί μαζί τους...

Σήκωσε τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ συνέχισε ἀπαρηγόρητος:

— Αὐτὴ ἡ φυγὴ πολὺ φοβᾶμαι πὼς θὰ μᾶς στοιχίσῃ πολὺ αἷμα καὶ καινούργιες συμφορές!

ΦΙΛΟΣ ΩΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Ο ΑΒΑΛ μὲ τὸν Κάλ καὶ τοὺς στρατιῶτες, ξαναγυρίζουν ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο πού εἶχαν πάρει καὶ πρὶν. Ξαναπερνοῦν ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τῶν ὀπλῶν καὶ ἐξακριβώνουν πὼς τὰ ἀμάξια πού εἶχαν μισογεμίσει μὲ ὄπλα, εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ. Ἄρα ὁ Κάιλ δὲν πρόλαβε νὰ πάρῃ μαζὶ τοῦ αὐτοῦ πού ἤθελε.

Ὁ Κάλ δὲν ἔχει πρόλαβε ἀκόμα νὰ πῆ στὸν Ἀβάλ ὅλη τὴ συζήτησι πού εἶχε ἀκούσει: ἀνάμεσα στὸν ἀδελφὸ του καὶ στοὺς ἀδιστασιακούς του. Ἔτσι ὁ βασιλιάς τῆς Ἀτλαντίδας παραινεύεται.

— Γιατὶ ἄραγε ἦρθε στὴν ἀποθήκη τῶν ὀπλῶν; ρωτᾷ. Καὶ γιατί φόρτωσε δυὸ ἀλόκληρα ἀμάξια γεμάτα ὄπλα, ἐνῶ ἦταν μόνις καμμιὰ τριανταριά ὄλοι-ὄλοι ἄπως μού εἶπες;

Ὁ Κάλ τοῦ ἐξηγεῖ τὸ σχέδιο τοῦ σατανικοῦ ἀδελφοῦ του νὰ σχηματίσῃ στρατὸ ἀπὸ τὶς γύρω ὑπόδουλες φυλές καὶ νὰ τοὺς παρουσιάσῃ ὡς βασιλιάς τῆς Ἀτλαντίδας.

Ὁ Ἀβάλ χλωμαίει μὲ τὸ τρομερὸ νέο.

— Καλὰ τὸ ἔλεγα!, μπουρμουρίζει. Τὰ κακὰ μου προαισθήματα θὰ βγούν ἀληθινά... Ἄν πρόλαβῃ νὰ συγκροτήσῃ στρατὸ καὶ νὰ νικηθῇ ἀκόμα στὸ τέλος, θὰ χυθῇ ὡστόσο πολὺ αἷμα...

— Θὰ καταφέρουμε νὰ σταματήσουμε τὴν αἱματοχυσία, λέει ὁ Κάλ μὲ πίστι. Εὐτυχῶς πού ἀκουσαὶ τὰ σχέδιά του καὶ ἔτσι θὰ ξέρομε πὼς νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουμε καὶ πού θὰ τὸν βροῦμε γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσουμε...

— Ἄς γυρίσουμε στὸ παλάτι!, λέει ὁ Ἀβάλ σκεπτικὸς. Ἐκεῖ θὰ καταστρώσουμε καλύτερα τὰ ἐπιτελικά μας σχέδια. Θὰ δοῦμε πὼς θὰ ἀντιμετωπίσουμε καλύτερα καὶ γρηγορώτερα αὐτὸν τὸν ἄθλιο...

Πραγματικά, φεύγουν ἀπὸ τὴν ἀποθήκη καὶ βαδίζουν πρὸς τὸ παλάτι.

Οἱ δρόμοι εἶναι ἀκόμα σκοτεινοὶ ἀλλὰ ἡ αὐγὴ ἀρχίζει νὰ χαράξῃ στὴν ἄκρη τοῦ ὀρίζοντα, πάνω ἀπὸ τὶς ἀπρόσιτες ζούγκλες πού περιτριγυρίζουν τὴ Νέα Ἀτλαντίδα.

Ὁ Κάλ περπατᾷ πλάι στὸν Ἀβάλ.

— Βασιλιά, πού λέει μὲ ἀδιάφορη φωνή, πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐμποδίσουμε τὸν Κάιλ νὰ σχηματίσῃ τὸ στρατὸ πού θέλει, γιατί ἂν γίνῃ ἀνάμεσα σὲ Ἀτλαντες καὶ στὶς ὑπόδουλες σας φυλές πόλεμος, ἔστωραὶ τὸ μεγάλον σχέδιό σας δὲν θὰ μπορῇ νὰ πραγματοποιηθῇ!...

‘Ο ‘Αβάλ τὸν κυττάζει παρὰ ξεννημένος.

— Δὲν καταλαβαίνω!, λέει. Ἢ γιὰ ποῖο σχέδιο μοῦ μιλά ὁ ἀδελφικός μου φίλος;

— Γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Πέλλας!, λέει ὁ Κάλ τὸ ἴδιο ἀδιάφορα ὅπως καὶ πρὶν σὰ νὰ μιλήσῃ γιὰ κάτι ποῦ αὐτὸν δὲν τὸν ἐδιαφέρει καθόλου.

— Γιὰ τί!!, ξεφωνίζει ὁ ‘Αβάλ μὲ προμερῆ ἐκπλήξι αὐτῆ τῆ φορά.

— Γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Πέλλας!, ξαναλέει ὁ Κάλ κἀνώντας τὸν ἐκπληκτο τώρα. “Ακουσαί τὸν ἀδελφά σου νὰ λέῃ πὼς ὁ στρατὸς τῶν ἀγρίων φυλῶν προορίζεται γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ κύριο στράτευμά σας ποῦ θὰ ἔκανε τὴν ἐκστρατεία νὰ καταλάβῃ τὴ Νέσι Πέλλα!

‘Ο ‘Αβάλ χλωμαίει πρῶ-

‘Ανοικοκλείνει τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ μιλήσῃ μὰ δὲν ἔχει τὴ δύναμι.

Ρίχνεται ἐναντίον τους σὰν λιοντάρι.

τα καὶ ὕστερα κοκκινίζει καὶ τὰ μᾶτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ.

— ‘Ο Θεὸς εἶναι ἀδικος μαζί μου γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ ἓνα τέρας γιὰ ἀδελφά! φωνάζει. Αὐτὸς δὲν εἶναι ἀνθρώπος! Εἶναι ἓνα πραγματικὸ θηρίο τῆς ζούγκλας! Στὸ μὲν σὺ τοῦ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο ἀπὸ ποταμούς ἀιμάτων καὶ καταστροφές! Δικὴ του ἰδέα καθαρά ἦταν αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία! Πρῶτῃ φορά μοῦ τὴν ἀκούω καὶ οὔτε τὴν φαντάσθηκα ποτέ! Οὔτε σκέφθηκα κἀν πὼς θὰ βρισκόταν κάποιος νὰ διατυπώσῃ μὴ τέτοια τερατώδη ἰδέαι!...

‘Ο Κάλ εἶναι συγκινημένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ‘Αβάλ ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ προδωθῇ ἀσάμα. Θέλει ὡς τὸ τέλος νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ αἰσθήματα τοῦ βασιλιά τῆς ‘Ατλαντίδας

καὶ νὰ εἶναι ἐντελῶς βέβαιος γι' αὐτά.

Λέει λοιπόν:

— Γιατί, βασιλιά; Εἶναι τόσο δυνατός λαὸς αὐτὸς ποὺ κατοικεῖ τὴν Πέλλα, ποὺ θεωρεῖς ἐντελῶς ἀδύνατη τὴν κατάρτησί της;

Τὰ μάτια τοῦ Ἀβάλ σκοτενιάζουν.

— Δὲν μὲ κοιταλαβαίνεις, ἄγκωστε φίλε! Λέει ἤρεμα. Ποτὲ δὲν σκέφθηκα πόλεμο μὲ τοὺς Μακεδόνες, ὄχι γιατί ζύγισα τὴ δύναμί τους μὲ τὴ δική μας, ἀλλὰ γιατί εἴμασθε φίλοι μαζί τους! Δὲν ἔχω ἰδέα τί θὰ μπορούσε νὰ συμβῆ σὲ μιὰ τέτοια σύρραξι ἀνάμεσα σὴν Ἀτλαντίδα καὶ σὴν Πέλλα καὶ ποιοὺς θὰ ἦταν ὁ πιθανώτερος νικητῆς. Οὔτε καὶ ἔχω καμμιὰ διαθέσι νὰ τὸ μάθω, γιατί ἀπλούστατα δὲν μὲ ἐνδιαφέρει! Ὁ

Χύνονται μέσα στο σπίτι.

Ἀλέξανδρος εἶναι ἓνας γενναῖος καὶ δίκαιος βασιλιάς, ποὺ ἦταν πολὺ φίλος μὲ τὸν πιότερό μου...

Σωπαίνει γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ὕστερα συνεχίζει, ἐνῶ τὸ βλέμμα του εἶναι πάντοτε σκεπτικὸ καὶ σκοτεινὸ:

— Ὡστε γι' αὐτὸ δὲν εἶδα πουθενὰ στὴ γιορτῆ τὸν πρεσβευτῆ τῆς Πέλλας κοντά μου! Σκέφθηκα νὰ ρωτήσω γι' αὐτόν. Φαντάστηκε ὅτι θὰ ἦταν ἄρρωστος... Τώρα ὅμως εἶμαι βέβαιος τί συμβαίνει... Ὁ ἀπαίσιος ἀδελφός μου θὰ τὸν ἔχη ἀπλῶς φυλακισμένο. Πρέπει νὰ τὸν ἐλευθερώσω τὸν κοπιμένο στὴ στιγμὴ!

Ὁ Κάλ λέει ἤσυχα:

— Βασιλιά, ὁ ἀδελφός σου, σπάνια φυλάκιζε ἀνθρώπους! Προτιμοῦσε νὰ τοὺς σκοτώνη γιὰ νὰ ἤσυχάζη ἔ-

Τοὺς γκρεμοσακίζει κάτω ἀπὸ τὰ μαρμάρια σκαλοπάτια.

τσι μιὰ και καλή από τη σκοτούρα τους και να μην έχη μιὰ άσχοληται άλλο μαζί τους...

— Τόν ισκότωσε λοιπόν τόν καημένο τόν Άντύπα; ξεφωνίζει ό Άβάλ σφίγγοντας τίς γροθιές του με τρομερό θυμό.

— Σκέφθηκε να τόν σκοτώση και τόν κυνήγησε γι' αυτό. Άλλά ό Άντύπας είχε μωριστή τήν προδοσία του άπεναντι σπή φίλια που ένω νε τίς δυο πόλεις και τδ έσκασε. Τόν πήραν από πίσω στη ζούγκλα. Τόν τραυμάτισαν βαρειά. Εκείνος ώστόσο άν και έτσι τραυματισμένος, ιμπόρεσε κι' έφτασε στην Πέλινα και μετέδωσε τδ φοβερό νέο, πώς ή Άτλαντίδα έτοιμαζε έκστρατεία εναντίον της...

— Τόν άθλιο!, μουγγρίζει ό Άβάλ. Πρέπει να στείλω άμέσως έναν άγγελιαφόρο στον βασιλιά Άλέξανδρο και να τού έξηγήσω τά πάντα και να τού ζητήσω συγγνώμη για τήν προδοσία αυτου τού τέρατος που είναι άδελφός μου... Και να τού πω να ξαναστείλη πάλι τόν Άντύπα πίσω σπή θέσι του...

— Δυστυχώς αυτός δέν ζητιά... Μάλις είπε τά φοβερά νέα: ξειμύχισε...

Ό Άβάλ γουρλώνει ξαφνικά τά μάτια και καττάξει τόν γιγαντώσαμο συνομιλητή του.

— Κι' έσύ, πώς τά γνωρίζεις όλα αυτά; τού λέει με τρομερή έκπληξι.

— Τ' όνομά μου είναι Καλ

λίνης και είμαι ό γυιός του βασιλιά Άλέξανδρου τής Πέλλας!, λέει περιήφανα τδ λευκό παιδί τής ζούγκλας.

Ό Άβάλ αυτή τή στιγμή νοιώθει άσφαλώς τήν τρομερώτερη έκπληξι τής ζωής του. Είναι άπίστευτα συγκινημένος.

— Ό Καλλίνης!, μουρμουρίζει. Μά... ό Καλλίνης έχει πεθανεί... Άπό όκτώ χροιών τόν έχασε ό πατέρας τού σε μιὰ έκστρατεία στη ζούγκλα και τόν θρηνούν ακόμα... Ό γερο - Καλλίνης, ό πατέρας του Άλέξανδρου, ποτε δέν έχασε τόν αγαπημένο μικρό έγγονό του και πάντα μιλούσε γι' αυτόν... Θυμάμαι ακόμα τά λόγια του, που έλεγε πώς ή Πέλινα θα σβύση, αφού χάθηκε ό τελευταίος της διάδοχος...

— Έγώ είμαι που χάθηκα μέσα σπή ζούγκλα, λέει ό Κάλ. Άλλά με θρήκε μιὰ φυλή πυγμαίων και με μεγάλωσε. Η μητέρα τού Χούπ με μεγάλωσε σαν δικό της παιδί... Υστερα από πολλές περιπέτειες και χρόνων αναζητήσεις, ιμπόρεσα να ξαναβρω τόν δράμο για τήν πατρίδα μου...

— Είναι παράξενο, λέει ό Άβάλ με τήν ίδια πάντα συγκίνηση. Κι' έμένα κι' έμένα μάς είχαν για χαμένους και για νεκρούς και συναντηθήκαμε μέσα στη ζούγκλα, για να γίνουμε φίλοι, χωρίς να ξέρη ό ένας τόν άλλον, χωρίς να ξερουμε πώς έμελλε να κυβερνήσουμε τίς δυο τρανές πολιτει-

ες. Ἡ φίλια που μᾶς ἔνωσε εἶναι δυνατώτερη ἀπὸ τὸ κάθε τι κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ κι' ἀπὸ τὸν θάνατο! Καὶ οἱ δυὸ ἡρώες μας θὰ ζήσουν λοιπὸν εἰρηνικὰ καὶ φιλικὰ ἀπὸ τώρα καὶ γιὰ πάντα!....

— Γιὰ πάντα!, λέει κι' ὁ Κὰλ ἐπίσημα καὶ δίνει τὸ χέρι στὸ νέο βασιλιά τῆς Ἀτλαντίδας μὲ πραγματικὴ κι' ἐκείνος συγκίνησι.

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, Ἀβάλ, λέει ἕστερα, πού δὲν σοῦ εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ποιὸς ἦμουν πραγματικὰ. Ἡ ἀποστολή μου ἄμωρς ἦταν νὰ ἐρθῶ νὰ δῶ τί τρέχει στὴν Ἀτλαντίδα κι' ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ κινδυνεύῃ ἡ Πέλιλα ἀπὸ μιὰ ἐκστρατεία... Ἡμουν ὑποχρεωμένος νὰ ἐξακριβώσω τὰ ἀληθινὰ σου αἰσθήματα ἀπέμναντι τῶν Μακεδόνων περὶν παρουσιαστώ...

— Ἐκανες τὸ χρέος σου, ἀποκρίνεται σοδαρά ὁ Ἀβάλ. Σὲ θαυμάζω γιὰ τὴν τόλμη σου νάρθης ἀλομόνοχος σὲ μιὰ χώρα πού τὴν πιστεῦες ἐχθρική.

— Δὲν μὲ ἤξερε κανεὶς, λέει ἀπλᾶ τὸ λευκὸ ἀγόρι. Ὅλοι μὲ εἶχαν γιὰ νεκρὸ ὅπως εἶπες καὶ σὺ ὁ ἴδιος. Ἀκόμα δὲν εἶχε μαθευτῆ ὁ γυρισμὸς μου στὴν Πέλιλα κι' ἔτσι ὁ κίνδυνος δὲν ἦταν τόσο φοβερός.

— Πολλὲς φορές ὡς τώρα μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξακριβώσω ὅτι δὲν λογαριάζεις καθόλου τὸν θάνατο!, μουρμουραίζει ὁ Ἀβάλ μὲ ἀληθινὸ θαυμασμό. Εἶσαι γεν-

ναῖος καὶ πιστὸς φίλος.. Θά-μαι πραγματικὰ ἀδελφός σου μέχρι τὸν θάνατο!

— Εὐχαριστῶ!, λέει ἀπλᾶ τὸ παιδί τῆς Ζούγκλας. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Ἀβάλ!

Καὶ τώρα, πού ἐξακριβώσες αὐτὸ πού ἠθελες, τώρα πού ξέρεις ὅτι ὁ βασιλιάς τῆς Ἀτλαντίδας εἶναι φίλος σου, μπορεῖς νὰ γυρίσης στὴν πατρίδα σου νὰ ἀναγγεῖλῃς τὸ εὐχάριστο νέο πού περιμένουν ἐκεῖ..., λέει ὁ Ἀβάλ.

Ὁ Κὰλ ἔχει ἄλλη γνώμη:

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ! Δὲν μπορῶ νὰ καθισχάσω τοὺς εἰκόμους μου ἂν πρώτα δὲν ἔχω ἡσυχάσει ἐγὼ ὁ ἴδιος!...

Ὁ Κὰλ εἶναι μιὰ ζωντανὴ ἀπειλὴ πού γυρίζει μέσα στὶς ζούγκλες, μαζεύοντας στρατὸ γιὰ νὰ σὲ χτυπήσῃ. Ἄν τὸ πετύχῃ αὐτὸ καὶ ἂν βγῇ νικητὴς ἀπ' αὐτὸν τὸν πόλεμο — ὅσο κι' ἂν δὲν τὸ πιστεύω — τότε θάρθῃ καὶ ἡ σειρά τῆς Πέλιλας! Πρέπει ὅταν ξαναγυρίσω ἐκεῖ νὰ μπορῶ νὰ τοὺς πῶ ὅτι ὁ Κὰλ δὲν ὑπάρχει πιά... Ὅτι ἡ ἀπειλή του ἐσθυσε μαζί μὲ τὴ ζωὴ του. Ὅτι τὸ δολοφονικὸ χέρι του πού δὲν δίστασε τοῦ πστέρου σου τὴ ζωὴ νὰ ἀφαιρέσῃ, δὲν θὰ κἀνῃ πιά κανένα κακό...

— Θὲς νὰ μείνῃς γιὰ νὰ μὲ βοηθήσης σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη ἄρα, λέει ὁ Ἀβάλ ἕστερα ἀπὸ σκάψι. Θὲς γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα νὰ κινδυνεύῃς τὴ ζωὴ σου γιὰ μένα... Ἐστῶ λοιπὸν... Τὸ δέχομαι!

‘Αφού είπαμε πώς ή φιλία μας θα είναι τόσο δυνατή, πρέπει όχι μόνο να προσφέρουμε, αλλά και να δεχόμαστε ό ένας τη βοήθεια του άλλου...

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΧΟΥΠ

ΩΣΤΟΣΟ μιλώντας έτσι έχουν φτάσει στο ανάκτορο της Νέας ‘Ατλαντίδας.

‘Από μέσα ακούν φωνές και βλέπουν φρουρούς να πηγαίνονται ταραγμένοι.

— Κάτι συμβαίνει!, μουρμουρίζει ανήσυχος ο ‘Αβάλ.

‘Ορμούν και οι δυο στο έσωτερικό του ανακτόρου, με την ψυχή σφιγμένη από την αγωνία. Κι’ ο ‘Αβάλ και ο Κάλ φαντάζονται καιμιά καινούργια παλιοδουλειά του

Κατεβάζει το σπαθί του για να τους δώσει το σύνθημα.

τρομερού Κάλ.

Το λευκό παιδί της ζούγλας τρέχει μηήπως συμβαίνει τίποτα κακό στη Μπέλλα ή σε κανένα άλλον από τους αγαπημένους του συντρόφους.

Μόλις μπαίνουν μέσα, βλέπουν πώς οι φρουροί είναι μαζεμένοι γύρω από ένα σώμα, ξαπλωμένο πάνω σε φορείο.

— Τι τρέχει; ρωτάει ο ‘Αβάλ κατάχλωμος πλησιάζοντας μαζί με τον φίλο του.

Βλέπουν πώς πάνω στο φορείο είναι ξαπλωμένος ένας από τους φρουρούς του ανακτόρου. Έχει μία τρομερή πληγή από σπαθιά στο στήθος και όπως φαίνεται δεν πρόκειται να ζήσει για πολύ ακόμη.

— Τον βρήκαμε χτυπημένο στο μέρος που είχε διαταχθεί να φρουρή, βασιλιά! Προσπαθούμε να τον καταφέρουμε να μιλήσει, αλλά δεν άνοιξε το στόμα του καθόλου να μας πη μια λέξη γι’ αυτόν που τον σκότωσε...

— Κάποιος θα μπήκε στ’ ανάκτορα!, λέει ο ‘Αβάλ ανήσυχος.

— Βρήκαμε ίχνη από πολλούς ανθρώπους που μπήκαν εδώ μέσα!, αποκρίνεται ένας από τους αξιωματικούς του το ίδιο ανήσυχος. Δεν μπορώ όμως να καταλάβω από πού βρέθηκαν μέσα στ’ ανάκτορο! Οι φρουροί δεν έφυγαν στιγμή από τη θέση τους. Στιγμή δεν τους πήρε ο ύπνος, γιατί στις εισόδους φρουρούσαν από δυο περισσό

τεροι. Κι' όμως όρκίζονται ότι κανείς δεν πέρασε μέσα.

Ό Άβάλ κουνάει τὸ κεφάλι του περιέργια.

— Τὸ παλάτι αὐτὸ ἔχει κρυφές εἰσόδους ἀπὸ τὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ ἱμπῆ ἕνας πού τὶς γνωρίζει χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἶδησι οἱ φρουροί, λέει. Μὰ τὶς πόρτες αὐτὲς τὶς γνωρίζουν μόνο οἱ δυνάμειοι τοῦ παλατιοῦ καὶ οἱ πολλοὶ ἔμπιστοι ἀξιωματικοί. Θὰ ἦταν κάποιοι λοιπὸν ἀπὸ τοὺς στενοὺς φίλους τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐπικεφαλῆς τους

— Βασιλιά!, ὁ μικρὸς τρελλὸς λείπει ἀπὸ τὸ δωμάτιό του!

Ό Κὰλ ἀναπηδᾷ σ' αὐτὰ τὰ λόγια σὰ νὰ τὸν χτύπησαν με μαστίγιο.

— Λεῖπει ὁ Χούπ!, μουγρίζει σφίγγοντας τὶς γραθῆές του. Κάτι κακὸ θὰ τοῦ συμβαίνει! Πρέπει νὰ τὸν βροῦμε ἀμέσως!

— Ψάξαμε παντοῦ καὶ μέσα καὶ γύρω ἀπὸ τὸ παλάτι, λέει ἕνας ἀξιωματικὸς φοβισμένος. Δὲν μπορέσαμε ὁμως νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε πουθενά!

— Ἴσως ζύπνησε καὶ σκαμμένος ἀπὸ τὸ κρασί καὶ τὸ γλέντι, βγήκε μόνος του καὶ μὴ βάλτα γιὰ νὰ πάρη ἀέρα!, λέει ὁ Άβάλ.

Δὲν πιστεύει αὐτὰ τὰ λόγια οὔτε ὁ ἴδιος. Προσπαθεῖ μόνο νὰ παρηγορήσῃ τὸ παιδί τῆς Ζούγκλας.

Ό Κὰλ ὁμως δὲν γελιέται ἔτσι εὐκόλα.

— Ό Χούπ, λέει ἀπὸ τῆ

— Μωρὲ μπράβο!, Τσιρίζει. Σπουδαῖοι σκοπευτὰί εἶναι τούτοι!

στιγμὴ πού θὰ πῆση στὸ κρεβάτι δὲν ἀνοίγει ποτὲ τὰ μάτια του ἂν δὲν ἡμερώσῃ γιὰ καλὰ... Τὴ νύχτα δὲν ξυπνάει ποτὲ του... Γιὰ νὰ μὴ βρίσκειται στὸ κρεβάτι του θὰ πῆ πὼς τὸν πῆραν!

— Νὰ τὸν πάρουν, γιὰ ποῖό λόγο;

Ό Άβάλ ἔχει χλωμιάσει σὰν πεθαμένος.

— Ό ἀδελφός μου εἶναι ἕνα τέρας!, γουλλίζει σὰν θυμωμένο θηρίο. Ἄς μὴν ξεχνᾷμε πὼς ὁ καμμένος ὁ πυγμαῖός μου ἔσωσε τὴ ζωὴ σήμερα, τὴν ὥρα πού θὰ μὲ δολοφονοῦσε ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ἀδελφοῦ μου... Θὰ θέλησε λοιπὸν νὰ ἐκδικηθῇ! Ἴσως τὸν πῆρε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ!...

Ό Κὰλ χλωμιάζει κι' αὐ-

τὸς μὲ τῆ σειρά του.

— Νὰ σκοτώσω τὸν Χούπ! ξεφωνίζει ἄγρια. Νὰ ἐδικηθῆ ἕναν μικρὸ τρελλὸ ποὺ ποτέ του δὲν ξέρει τί κάνει; Μὲχρι ἐκεῖ λοιπὸν μπορεῖ νὰ φθῶσις ἢ ἀνανδρία καὶ ἡ σκληρότης του;

— Μπορεῖ νὰ φτάσῃ μὲχρι ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ φαντάζεσαι, φίλε μου! Πρέπει νὰ βροῦμε γρήγορα ποιὸς τὸν πήρε, γιὰ νὰ καταλάβουμε ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν πῆγαν... "Ἐτσι", ἴσως τὸν προλάβουμε ζωντανό... Πῶς θὰ τὸν βροῦμε ἄμως; Κανεὶς δὲν ξέρει ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ μπήκε στὸ παλάτι... Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε...

— Τὸν εἶδε αὐτὸς ὁ ἐτοιμοθάνατος φρουρός!, λέει ὁ Κάλ μὲ σφιγμένα τὰ δόντια. "Ἰσως τὸν καταφέρουμε νὰ μᾶς μιλήσῃ!...

Γυρίζει στοὺς ἄνδρες τοῦ Ἄβάλ ποὺ στέκουν γύρω σα στισμένοι καὶ διατάζει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπὸ τὴν ἀνησυχία καὶ τὴν ἀγωνία:

— Λίγο κρῦο νερό! Γρήγορα!

Δὲν ἀγοῦν νὰ τοῦ φέρουν ὅ,τι ζήτησε. Παίρνει τὴν κόψα μὲ τὸ χεῖρ καὶ ζυγώνει τὸν τραυματία. Εἶναι ὁ φρουρὸς ἐκεῖνος ποὺ ὁ Ἰλαρχὸς τοῦ Κάλ διέταξε νὰ τὸν ἀποτελειώσουν καθὼς τὸν εἶχε χτυπήσει στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαίδη τοῦ σπαθιοῦ του. Φαίνεται ὅμως πῶς ὁ στρατιώτης ποὺ τὸν κάρφωσε τὸ ἔκανε ἀπρόσεκτα καὶ δὲν τὸν ἄφησε στὸν τόπο.

Ὁ Κάλ βρέχει βίαια

ἕνα πανὶ καὶ μ' αὐτὸ σφουγγίζει τὰ χεῖλια τοῦ τραυματία.

Καὶ τὸ θαῦμα ποὺ περιμένει δὲν ἀργεῖ νὰ γίνη.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀνοίγει τὰ μάτια του γιὰ μιὰ στιγμή. Οἱ κόρες τοὺς στριφογυρίζουν ἀνήσυχα σὰν κἀποιοὶ νὰ ψάχνουν νὰ βροῦν. Ξαφνικά, καρφώνονται ἔπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Ἄβάλ.

— Ποιὸς; ρωτᾷ ἐκεῖνος, ἀγγίζοντας μὲ λύπη τὸ παγωμένο χεῖρ τοῦ στρατιώτη. Ποιὸς σὲ κτύπησε; Ποιὸς ἦταν;

Ὁ φρουρὸς ἀγωνίζεται. Πολλὲς φορές ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ τὰ χεῖλια του προσπαθοῦν νὰ ποῦν κάτι, ἀλλὰ δὲν ἔχει δύναμι. Καμμιά φωνὴ δὲν θγαίνει ἀνάμεσά τους.

Ὁ Κάλ σκύβει μὲ τρομερὴ ἀγωνία καὶ καρφώνει τὸ αὐτὸ του μῆσα στὰ χεῖλια τοῦ ἐτοιμοθάνατου.

— Ὁλάρ!, φωνάζει ξαφνικά καὶ τινάζεται ὀρθίος. Πρόφερε αὐτὸ τὸ ὄνομα! Τὸ ἄκουσα καθαρά!

— Ὁλάρ!, μουρμουρίζει ὁ βασιλιάς τῆς Ἀτλαντίδας καὶ τὰ μάτια του ἀσπράφτουν ἀπὸ θυμὸ. Ναι! Τὸ ξέρω πολὺ καλά αὐτὸ τὸ ὄνομα! Εἶναι Ἰλαρχὸς! Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστοὺς φίλους τοῦ ἀδελφοῦ μου... Πρέπει νὰ τρέξουμε νὰ τὸν βροῦμε... Θὰ πάμε στίπ! του! Φρουροί! Ἀκολουθήστε μας!

Βγαίνουν ἀπ' τ' ἀνάκτορα καὶ τρέχουν σὰν τρελλοί

στούς δρόμους τῆς Ἀτλαντίδας.

Ἐχει ἀρχίσει πιά νά φέγγῃ. Ὡστόσο οἱ κάτοικοι τῆς πόλης κοιμούνται ἀκόμα βαθειά. Κανείς δέν ὑπάρχει ἔξω.

Ὁ Ἀβάλ γνωρίζει πολύ καλά τὸ σπῆτι τοῦ Ὀνάρ καὶ ὀδηγεῖ ἐκεῖ κατ' εὐθείαν τοὺς στρατιῶτες του καὶ τὸν Κάλ.

Μιά τρομερὴ φλόγα ἔχει ἀνάψει καὶ καίει ἀδιάκοπα στὰ μάτια τοῦ λευκοῦ γίγαντα.

Ἀλλοῖμονο σ' ἐκεῖνον πού ἔχει κάνει κακὸ στὸν ἀγαπημένο του πυγμαῖο τὸν Χούπ.

Δέν ἀργοὺν νά φτάσουν. Ὁ Ὀλάρ σὰν ἀνώτερος ἀξιωματικὸς πού εἶναι κατοικεῖ μέσα στὸ κέντρο τῆς Ἀτλαντίδας, κοντὰ στ' ἀνάκτορα.

Ἀπὸ μακριὰ ὁ Ἀβάλ δεῖ χνεὶ στὸ λευκὸ ἀγόρι τὸ σπῆτι του καὶ ὁ Κάλ μὲ ὀρμὴ πού τίποτα δέν μπορεῖ νά τῆ συγκρατήσῃ, χύνεται ἀκόμωκτος πρὸς τὰ ἐκεῖ, μπροστὰ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους.

Σκαρφαλώνει τὶς σκάλες μὲ δυὸ πηδήματα σὰν γεράκι. Τρεῖς στρατιῶτες στέκουν ἔξω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πόρτα, πού τὸν διατάζουν νά σταματήσῃ, προτείνοντας τὰ ἀκόντια πού κρατοῦν.

Ἐκεῖνος ἄμως διάζεται. Δέν ἔχει καιρὸ γιὰ λόγια. Ρίχνεται ἐναντίον τους σὰν λιοντάρη.

Ἐαὶ οἱ στρατιῶτες ἄμως δέν κάθονται μὲ σταυρωμένα χέρια. Δέν ἔχουν δὴ ἀκόμα τὴν ὑπόλοιπη συνοδεία πού

καταφθάει μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἀβάλ καὶ νομίζουν πὼς ὁ λευκὸς γίγαντας εἶναι μόνος του. Φαντάζονται λοιπὸν πὼς μιὰ καὶ εἶναι τρεῖς καὶ εἶναι ἕνας, πολὺ εὐκόλα θὰ καταφέρουν νά τὸν βγάλουν ἐκτὸς μάχης.

Μὰ ὁ Κάλ εἶναι πραγματικὸς ζωντανὸς κεραυνὸς αὐτῇ τῇ στιγμή. Μὲ τὶς γροθιές του διαλύει τοὺς φρουροὺς τῆς πόρτας τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ὀλάρ καὶ τοὺς γκρεμοτσακίζει κάτω ἀπὸ τὰ μαρμάρηνα σκαλαπάτια.

Εἶναι ἡ στιγμή ἀκριβῶς πού φθάει καὶ ὁ Ἀβάλ μὲ τοὺς δικούς του.

Ὅλοι μαζί τότε χύνονται μέσα στὸ σπῆτι ἀπὸ τὴν κεντρικὴ του πόρτα, πού ἔχει μείνει πιά ἀφύλαχτη.

Μὰ στὸ πρῶτο δαμάτιο πού μπαίνουν δέν βρίσκουν κανέναν. Οὔτε στὸ δεύτερο. Κατόπιν στὴν μεγάλη σάλα τῆς ὑποδοχῆς, δέν ὑπάρχει πάλι ψυχὴ. Τρέχουν καὶ στὸ ὑπνοδαμάτιο τοῦ Ὀλάρ καὶ σ' ἐκεῖνο τῶν ξένων καὶ τῶν ὑπηρετῶν... Πουθενὰ δέν εἶναι κανείς.

— Θάφυγε!, λέει ὁ Ἀβάλ τριχόντας τὰ δόντια ἀπὸ τὴ δίκαιη ὀργή του. Θὰ τῶσκασε μαζί μὲ τὸ ἀφεντικό του. Θὰ χουν πάρει μαζί τους καὶ τὸν μικρὸ πυγμαῖο!

— Ἀδύνατον!, μουρμουρίζει τὸ λευκὸ ἀγόρι τῆς ζούγκλας. Ὁ Ὀλάρ ἀσφαλῶς θὰ νομίσῃ γιὰ πεθαμμένον ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἐκεῖνον τὸν δύστυχο φρούρο

τιού μ'ας ανέφερε το όνομά του. 'Επομένως θά'χη τη γνώμη ότι: δεν κινδυνεύει καθόλου μέσα στο σπίτι του. Δεν μπορεί νά'χη πάη πουθενά άλλου... 'Απλούστατα θά μ'ας άκουσε και κάπου θά κρύφτηκε... "Άς ψάξουμε καλύτερα... Το σπίτι αυτό έχει κήπο; 'Υπόγειο;

— "Έχει έναν κήπο στο πίσω μέρος, μουρμουρίζει ο 'Αβάλ. "Άς πάμε εκεί! 'Εμπρός!

'Ορμούν προς το μέρος του κήπου με επίκεφαλής τόν 'Αβάλ, που ξέρει προς τά που πρέπει νά πάνε.

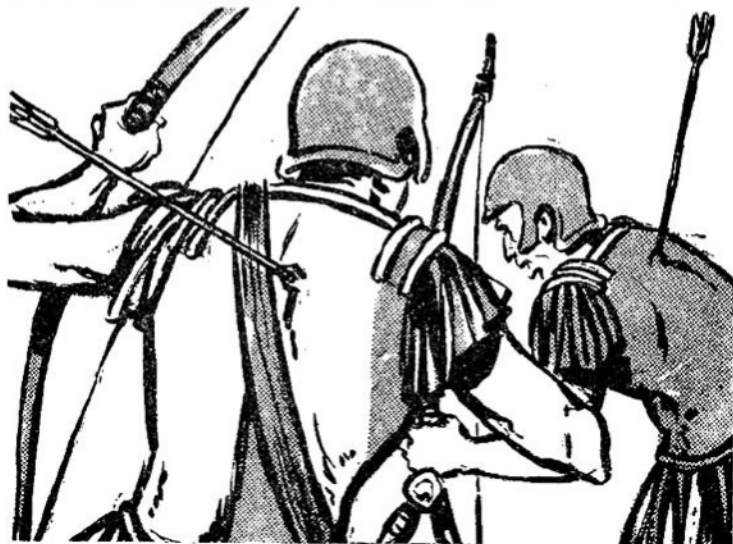
Πριν φτάσουν καλά-καλά άκούνε ένα παράξενο τσιρι-

χτό κλάμα.

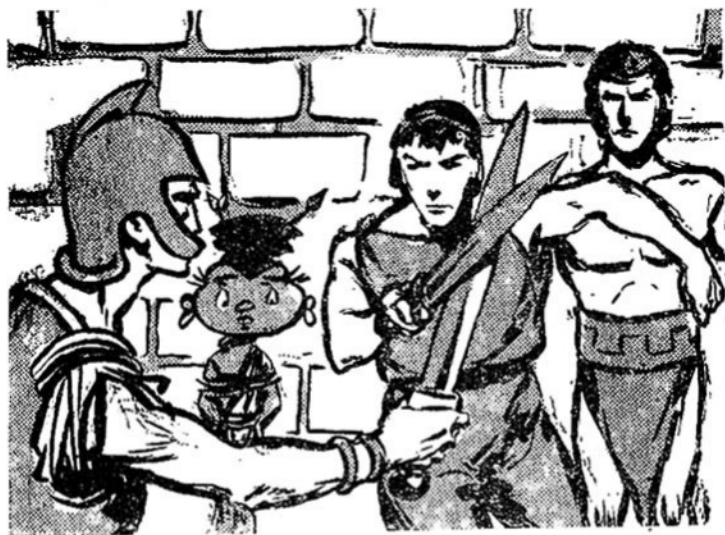
— 'Ο Χούπ!, μουρμουρίζει με άπερίγραπτη χαρά αλλά συγχρόνως και με άγωνία ο Κάλ. Είναι ακόμη ζωντανός! "Ίσως όμως νά κινδυνεύη ή ζωή του άπό στιγμή σέ στιγμή!... Γιατί άραγε τόν έχουν βγάλει σπών κήπο; Γιατί ο φτωχός μου φίλος τσιριάζει έτσι;

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΟΥΠ

Ο ΠΩΣ θά θυμώνται οι άναγνώστες μας, είχαμε ξεχάσει τόν Χούπ στή δραματικώτερη θέση τής ζωής του.

Κυλιούνται στις πλάκες μ' ένα βέλος ο καθένας καρφωμένο στήν καρδιά του.

‘Ο ‘Ολάρ είναι άγριος και έπιθετικός

Οί στρατιώτες του ‘Ολάρ τον έχουν στήσει στον μαντρό τοίχο της αλύτης δεμένον χειροπόδαρα. Ένα εκτελεστικό απόσπασμα από τοξότες έχει σταθή άπέναντί του και έτοιμάζονται να τον εκτελέσουν.

Όταν ο ίδιος ο ‘Ολάρ τον ρωτάει για την τελευταία του έπιθυμία και ο ήλιθιος πυγμαίος άποκρίνεται να προσέξουν να μην τον χτυπήση κανένα βέλος στο μάτι και πάει στραβός στον ‘Αδη, ο ήλαρχος γίνεται πύρ και μανία. Ναμίζει πώς ο Χούπ τον κοροϊδεύει.

— Θα σου δείξω εγώ, βρωμοτριπίθαμε!, ούρλιάζει ά-

πειλητικά. Έσεεις, τοξότες! Σημιαδέμτε καλά! Θέλω άλλα τά βέλη να πάνε στην καρδιά του!

— Σ’ αυτήν μάλιστα!, λέει ο Χούπ εύχαριστημένος. Βαράτε όσο θέλετε. Τίποτα περισσότερο από ό,τι μου έχει κάνει ο ...βρωτας για την Χούλα, δεν μπορείτε να της κάνετε!

‘Ο ‘Ολάρ άφρίζει πού βλέπει ένα μηδαιμνό πυγμαίο να τον ειρωνεύεται μπροστά στον θάνατο — όπως νομίζει. Θέλει όμως και να τελειώνη μια ώρα γρηγορότερα από αυτήν την άγχαρεία και γι’ αυτό σηκώνει το σπαθί του ψηλά για να τους δώ-

ση τὸ σύνθημα.

Καθὼς ὁμως κατεβάζει: τὸ σπαθὶ αὐτὸ, βλέπει τοὺς στρατιῶτες του νὰ κυλιῶνται κάτω στὶς πιλάκες μὲ μουγγρίσματα καὶ μ' ἕνα θέλος καρφωμένο στὴν καρδιά του ὁ καθένας τους.

Τὰ μάτια του γουρλώνουν καὶ γίνονται πελώρια.

Ἄλλα τόσα ἀκριβῶς γίνονται καὶ τοῦ πυγμαίου, ἀπὸ τὴν μεγάλη του ἐκπληξι.

— Μωρὲ μπράβο!, τσιρίζει. Σπουδαῖοι σκοπευτὲς εἶναι οὗτοι! Ἄντι νὰ καρφώσουν ἐμένα καρφώθηκαν μόνοι τους! Καλέ! Σηκωθῆτε ἐπᾶνω! Τὶ πράγματα εἶναι αὐτά; Ἐμένα οἶς εἶπε νὰ καθαρίσετε ὁ λοχίας! Μπᾶ σὲ καλὸ τους! Πολὺ κουτὰ παιδιὰ!

Στὸ μεταξὺ τοῦ ὁ Χούπ λέει αὐτὲς τὶς μεγαλόπρεπες ἀρλοῦμπες, ὁ Ὀλάρ ἔχει φρενιάσει κυριολεκτικᾶ.

Τραβάει τὸ σπαθὶ του καὶ ἐταμάζεται νὰ ὀρμήσῃ γιὰ νὰ σφάξῃ τὸν πυγμαῖο. Δὲν προλαβαίνει ἄμως.

Μονομιᾶς ἡ αὐλὴ γεμίζει ἀπὸ στρατιῶτες ποὺ χύνονται ἀπάνω του.

Ὁ Ἰλαρχος μὲ μιὰ ὄγρια κραυγὴ μίσους καὶ λύσσας ἐπιτίθεται αὐτὸς πρῶτος ἐναντίον τῶν στρατιωτῶν, ἀντὶ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν ἐκεῖνοι.

Φυσικᾶ ὁ ἀγὼν του εἶναι ἰμάταιος. Ὁ Ὀλάρ δὲν εἶναι κουτὸς. Ξέρει πῶς θὰ πεθάνῃ. Ξέρει πῶς καὶ νὰ καθόταν νὰ τὸν πιάσουν πόλλο ὁ θάνατός του θὰ ἦταν σίγουρος. Καὶ γι' αὐτὸ προτιμᾶει νὰ

πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωὴ του σκοτώνοντας ὅσους περισσότερους μπορεῖ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες.

Ὅπως εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους μονομάχους τῆς Ἀτλαντίδας, θὰ καταφέρῃ ἀσφαλῶς νὰ βγάλῃ πολλοὺς ἀπὸ τὴ μέση ὥσπου νὰ τὸν σκοτώσουν.

Μὰ καὶ ὁ Ἀβάλ τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ καὶ δὲν θέλει νὰ χάσῃ οὔτε ἕναν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του γι' αὐτὸν τὸν προδότη καὶ δολοφόνο.

Παραμερίζει λοιπὸν τοὺς ἄντρες του καὶ βγαίνει μπροστὰ μὲ τὸ σπαθὶ του γυμνὸ, ἀπέναντι στὸν προδότη Ἰλαρχο.

— Δὲν θὰ σοῦ δώσω τὴν ἱκανοποίησι νὰ σκοτώσῃ κανέναν ἀπὸ τοὺς Ἄτλαντες στρατιῶτες!, λέει αὐστηρὰ καὶ μὲ μίσος! Θὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὸ χέρι μου, Ὀλάρ! Ὑπερασπίσου τὸν ἑαυτὸ σου! Μόνος μου θὰ σὲ σκοτώσω! Σὰν βασιλιάς τούτης τῆς πόλεως ἔχω δικαίωμα νὰ σὲ παραδώσω στὸν δῆμιο γιὰ τὴν προδοσίᾳ σου, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάνω! Δὲν θὰ πεθάνῃς γιὰ τὴν προδοσίᾳ, ἀλλὰ γιὰτὶ πῆγες νὰ σκοτώσῃς ἕνα φίλο μου, τὸν μικρὸ πυγμαῖο! Γι' αὐτὸν θὰ πάρω ἐκδίκησι τούτῃ τῇ στιγμῇ! Γιατὶ ὁ Χούπ μου ἔχει σώσει τὴ ζωὴ καὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἱερὸς γιὰ σένα!

—Γιὰ σταμάτα, ἀφεντικό! τσιρίζει ὁ Χούπ ἀπὸ τὴ θέσι του. Νομίζεις πῶς πιστεύω ἐγὼ αὐτὰ τὰ παραμύθια ποὺ

λές; Ἐσὺ κάθεσαι καὶ τσακώ-
νεσαι καὶ λές πὼς τὸ κάνεις
γιὰ μένα! Ἐμένα ὅμως μ' ἀ-
φήνεις δεμένο ἐδῶ πέρα κι ἔ-
χουν ἀρχίσει νὰ μυρμηγκιά-
ζουν τὰ πόδια μου ἀπὸ τὸ
μούδιασμα! Ἄσε τὴν καρδού-
λα μου ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἐπι-
σκευῆς γιατί νόμιζα πὼς θὰ
πέθαινα καὶ δὲν εἶχα ξανα-
πεθάνει ἄλλη φορὰ γιὰ νὰ ξέ-
ρω πὼς εἶναι!

Ὁ Ἀβάλ διατάζει ἀμέσως:

— Λύστε τον!

Τὴν ὥρα ποὺ οἱ στρατιῶ-
τες τρέχουν νὰ λύσουν τὸν
κουτὸ πυγμαῖο, ἡ μονομαχία
τοῦ βασιλιά τῆς Ἀτλαντίδας
καὶ τοῦ προδότη Ἰλαρχοῦ Ὀ-
λάρ, ἀρχίζει.

Εἶναι τρομερὸ τὸ πείσμα
καὶ ἡ λύσσα μὲ τὴν ὁποία ρί-
χνονται καὶ οἱ δύο στὸν ἀγῶ-
να.

— Θὰ σὲ σκοτώσω!, οὐρ-
λιάζει ξέφρενα ὁ Ὀλάρ. Θὰ
σὲ σκοτώσω καὶ τὸν θρόνο
τῆς Ἀτλαντίδας θὰ τὸν πάρῃ
καὶ πάλι ὁ ἀδελφός σου ποὺ
τὸ ἀξίζει! Ἐκεῖνος θὰ κάνῃ
μεγάλῃ τὴν πατρίδα μας καὶ
θὰ κατακτήσῃ ὅλες τὶς γύρω
φυλές τῆς περιοχῆς καὶ τὴν
Πέλλα! Ὅταν εἶμαι ἐγὼ
ποὺ τὸν ἔχω σώσει θὰ μὲ κά-
νῃ κυβερνήτη τῆς Πέλλας!

— Θὰ πεθάνῃς, Ὀλάρ! λέ-
ει ἤρεμα ὁ Ἀβάλ. Κι' ἂν μὲ
σκοτώσῃς ἀκόμα δὲν πρόκει-
ται νὰ ζήσης! Εἶναι ἐδῶ ὁ
γιὸς τοῦ βασιλιά τῆς Πέ-
λλας καὶ σ' ἀκούει... Θὰ σὲ
τιμωρήσῃ ἐκεῖνος γιὰ τὴ μα-
ταιοδοξία σου, ἂν δὲν τὸ κά-
νω ἐγώ...

— Δὲν θὰ χρειαστῇ, βα-
σιλιά!, φωνάζει ὁ Κάλ γεμά-
τος ἀνησυχία. Ἐνας τέτοιος
προδότης δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ
κερδίσῃ μιὰ τέτοια μονομα-
χία.

— Πάντως μὴ μὲ θυμῶνε-
τε καὶ τὸν πιάσω καὶ τὸν κά-
νω τάπυ στὸ ξύλο!, τσιρίζει
ὁ Χούπ ἀγριεμένος. Ἀκούς
ἐκεῖ νὰ βάλῃ τοὺς λεγάμενους
νὰ μὲ γεμίσουν μὲ βέλη! Θὰ
γινάμουν χειρότερος κι' ἀπὸ
τὸ κατόλο μου! Ἄσε ποὺ
ἔπιασα τώρα δὰ ἐδῶ στὴν ἄ-
κρη του ἔνα, καὶ βλέπω ὅτι
τσιμπάει!

Κάνει δὲν ἀκούει τὸν πυ-
γμαῖο. Ἡ ἀγωνία ὄλων γιὰ
τὴν ἔκβασι τῆς μονομαχίας ἔ-
χει φθάσει στὸ κατακόρυφο.

Ὁ Ὀλάρ εἶναι ἄγριος καὶ
ἐπιθετικός. Ὁ Ἀβάλ ὅμως
εἶναι μυαλωμένος καὶ ἀμύνε-
ται μὲ προσοχὴ ἀποκρούον-
τας ὅλα του τὰ χτυπήματα.

Ἄσπροι ἀφροὶ λύσσας ἔ-
χουν φανῆ στὶς ἄκρες τῶν χει-
λιῶν τοῦ Ἰλαρχοῦ. Τὰ σπαθιά
τῶν δύο μονομάχων, κάθε φο-
ρὰ ποὺ ἔρχονται θεὸ σύγκρου-
σι, πετοῦν φωτιές.

Ξαφνικά, ὁ Ὀλάρ, βλέπον-
τας ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κατα-
φέρῃ τίποτα μὲ τὶς συνεχεῖς
ἐπιθέσεις του, μεταχειρίζεται
δόλο. Πηδάει πῖσω ἀπὸ τὸν
Ἀβάλ καὶ μὲ μιὰ σπαθιά τὸν
ἀναγκάζει νὰ στραφῇ γιὰ νὰ
τὸν ἀντιμετωπίσῃ. Τὴν ὥρα
ὅμως ποὺ πηδάει γιὰ νὰ ἀπο-
φύγῃ τὸ δεύτερο χτύπημά του
ἀπλώνει τὸ πόδι του καὶ τὸν
σωριάζει κάτω μὲ μιὰ πρικλο-
ποδιά.

Χύνεται πάνω του με τὸ σπαθὶ ὑψωμένο, ἔτσι ὅπως τὸν ἔχει σωριάσει καὶ χτυπάει με λύσσα, σημαδεύοντας γιὰ νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι.

Ὁ Χούπ τὸ βλέπει αὐτὸ καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του κατατρομαγμένος.

— Τὶ κάνεις ἐκεῖ, καλέ; τσιρίζεις με θυμὸ. Θὰ τοῦ κάνεις καρπούμπουλο! Εἴπαμε νὰ τσακωθῆτε, ὄχι καὶ νὰ σπάσετε τὰ κεφάλια σας!

Ἡ σπαθιά τοῦ Ὀλάρ ὅμως δὲν βρίσκει τὸ στόχο της. Τὴν τελευταία στιγμή ὁ Ἀβὰλ κυλάει σὰν βαρελάκι πάνω στὶς πλάκες καὶ τὸ βαρὺ ἀστραφτερὸ ὄπλο τοῦ προδότη, βρίσκει τὸ μάρμαρο. Με τὴν ὀρμηὴ ἔχει πέσει, πρὸ κόβει τὴν πλάκα στὴ μέση.

Ὁ Ἀβὰλ ἔτσι ὅπως εἶναι ἀκόμα πεσιμένος κάτω, στρι-

Οἱ στρατιῶτες λύνου τὸν κοντὸ πτυγαῖο

φουριρίζει με δύναμι τὸ δικὸ του σπαθὶ στὸν ἀέρα.

Ἔνα δευτεράλεπτο νὰ ἔμνε περισσότερο στὴ θέα τοῦ Ὀλάρ, θὰ τοῦ εἶχε κόψει καὶ τὰ δυὸ πόδια πέρα-πέρα.

Ἐκεῖνος ὅμως μ' ἓνα πήδημα γλυτώνει καὶ τὸ σπαθὶ περνάει ἀπὸ κάτω του χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίξῃ.

Ὁ Ἀβὰλ τινάζεται ὀρθίος καὶ ἡ μονομαχία ξαναρχίζει.

Καὶ οἱ δυὸ τους ἔχουν ἰδρώσει τρομερά. Τὰ μάτια τους πετοῦν φωτιές καθὼς εἶναι καρφωμένα με μῖσος τοῦ ἑνὸς στοῦ ἄλλου.

Ὁ Ὀλάρ ρίχνεται πάλι ἐνῶ τὸ λαχάνισμά τους εἶναι τὸ μόνο πράγμα ποὺ ἀκούγεται μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ἰλαρχοῦ. Οἱ ἄλλοι δὲν θγαίνουν μίτῃ ἀχνὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία τους γιὰ τὴν τύχη τοῦ βασιλιᾶ τους, ποὺ βλέπουν πὼς ὁ ἀντίπαλός του κάθε ἄλλο παρὰ εὐκολὸς εἶναι.

Ὁ Χούπ εἶναι ὁ μόνος ποὺ δὲν φαίνεται νὰ ἔχη καιμιά ἀπολύτως ἀγωνία, ἀλλὰ εἶναι μιοτρωμένος καὶ ἀνυπόμονος.

— Ἄντε, ἀγοράκια!, λέει. Θὰ τελειώνετε καιμιά φορὰ; Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦρθα σὲ τοῦτο τὸ χωριὸ, δὲν βλέπω ἄλλο ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ κρετάνε δυὸ σιδερεκὰ στὰ χέρια τους καὶ τὰ κοπαινάνε. Ἄν νομίζετε πὼς μ' ἀρᾶσει αὐτὴ ἡ δουλειά, σὰς γελιάσανε! Ἐγὼ θέλω κανένα χορευτικὸ, καιμιά μαϊμού ποὺ νὰ ξέρῃ κολ-

πα, τέτοια πράγματα!

Κανείς δέν τὸ ἀκούει πάλι ἐνῶ ἡ μάχη τῶν δύο ἀντιπάλων συνεχίζεται πάντα μὲ ἀγριο ρυθμό. Ὁ Ἀβάλ βλέποντας ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἀρχίζει νὰ κουράζεται, ἔχει γίνει πιὸ ἐπιθετικός.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ὀλάρ εἶναι θανάσιμα χλωμό. Βλέπει πῶς δέν μπορεῖ νὰ καταφέρει τὸν Ἀβάλ ὅπως πίστευε. Βλέπει τὸ τέλος του νὰ πλησιάζει. Ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ καὶ τὰ ὑπολαμάτια του κυττοῦν ὀλόγυρα μὲ ἀγωνία. Ψάχνει νὰ βρῇ ἕναν τρόπο νὰ τὸ σκάσει παρατώντας τὸν ἀγῶνα, πού βλέπει ὅτι ὀπωσδήποτε θὰ εἶναι εἰς βάρος του.

Ἐποχωρώντας ἄμως ἔτσι συνεχῶς, φτάνει ἄμμεσα στὸν Χούπ, ὁ ὁποῖος ἔστι νευρικομένος πού εἶναι τοῦ ρίχνει μιά κλωτσιά ἀπὸ πίσω χασκογελώνοντας.

— Ἄντε!, τοῦ λέει εὐθυμα. Δέν ὑπάρχει κανένας χορὸς πού νὰ πηγαίνει ὅλο πίσω! Κάνε καὶ κανένα βήμα μπρός, κοκκομοίρη!

Ὁ Ὀλάρ τρέμει τώρα ἀπὸ τὸ κακό του. Θάθελε πολὺ νὰ εἶχε τὸν βρωμοπονημαῖό αὐτὸν στὰ χέρια του ἐκείνη τῆ στιγμή γιὰ νὰ τὸν κἀνὴ κοιμήσια. Δέν τὸν ἔχει ἄμως καὶ ἡ θέσις του ὅσο πάει καὶ γίνεται πιὸ δύσκολη.

Ὁ Ἀβάλ ἐπιτίθεται μὲ σύστημα καὶ οἱ σπαθίς του εἶναι γερὲς καὶ τὸν κουράζουν. Ὁ προδότης τρέμει. Τρέμουν τὰ χέρια του. Τρέμουν τὰ πό

Μὲ δόλο ἀπλώνει τὸ πόδι του καὶ τὸν σωριάζει κάτω μὲ μιά τρικλοποδιά.

δια του. Τρέμει ἡ καρδιά του.

Γιὰ μιά στιγμή τὸν κυριεύει ὁ πανικός.

Ὁ θάνατος φανερώνεται ἐμπρός του σκελετωμένος καὶ τὸν κάνει νὰ πρελιλαθῇ. Παρατάει τὴ μάχη καὶ ἀρμάει πρὸς τὴ μάντρα. Πηδάει ἐπάνω γιὰ νὰ πιηθήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἔξω καὶ νὰ τὸ σκάσει τρέχοντας.

Δέν προλαβαίνει ἄμως.

Ὁ Ἀβάλ γρήγορος κι' ἐκείνος σὰν ἀέτος, χυνεται ἐπάνω του καὶ τὸν τραβάει ἀπὸ τὰ πόδια. Τὸν σωριάζει στὸ πηλακόστρωτο. Τὸ σπαθί ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ προδότη καὶ μένει ἄοπλος κάτω ἀπὸ τὸ βασίλειό του, πού σηκώνει τὸ σπαθί του ψηλά.

Δέν χτυπιέει ἄμως.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀβάλ ἔχει πάρει μιά ἔκφρασι ἀηδίας

— 'Εσύ είσαι ὁ γεωαῖος 'Ολάρ πού θά γίνασουν κυβερνήτης τῆς Πέλλας!, μουγγρίζει μέ περιφρόνησι. Εἶσαι δειλὸς σὰν γυναίκα! Δὲν ἀξίζεις τὴν τιμὴ νὰ πεθάνης ἀπὸ τὸ χέρι μου!

Γυρίζει στοὺς φρουροὺς πού τὸν τριγυρίζουν καὶ ξεφωνίζει:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ κρεμαστῆ, σὰν προδότης πού εἶναι καὶ νὰ τοῦ φορέσετε ἓνα κίτρινο πανί στὴ μέση του, γιὰ νὰ ξέρουν ὅλοι πού θά παρακολουθήσουν τὴν ἐκτέλεσί του, πὼς εἶναι ἓνας δειλός!

Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀπιμωτικός θάνατος ἀπ' αὐτὸν πού ἐπιβάλλει αὐτὴ τῆ στιγμή ὁ 'Αβάλ στὸν προδότη.

Ὁ Χούπ ἄμως ἔχει διαφορετικὴ γνώμη καὶ πάνω σ' αὐτό:

— Μιὰ πού θά τοῦ βάλετε τὸ κίτρινο πανί, τσιρίζει, ἀντὶ νὰ τὸν κρεμάσετε—πού δὲν εἶναι καὶ βρεγμένος ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ στεγνώσῃ—δὲν τὸν βάζετε πιὸ καλά νὰ μάς χορέψῃ λιγάκι τσιφτετῆλι; Θά ἀντικαταστήσῃ μιὰ χαρὰ τῆ μαϊμού πού μάς λείπει καὶ ἔτσι θά λάβω πὼς εἶδομε καὶ τσιρακο!

— Θά τοῦ ἀξίξῃ ἀκόμα κ' αὐτὴ ἡ τιμωρία τέτοιος πού εἶναι!, λέει ὁ 'Αβάλ γελῶντας. Πρέπει ἄμως νὰ πεθάνῃ γιατί εἶναι ἐπικίνδυνος ὅσο ζῆ... Ἄς μὴν πάθωμε καὶ μ'αὐτὸν τὸ ἴδιο πού πάθωμε καὶ μὲ τὸν ἀδελφό μου.

— Ἄντε!, μουρμουρίζει!

ὁ χαῖο - Χούπ μουτραμένος, Ὁλο κόντρα μου πᾶς, θεῖε! Ὁ ἀδελφός σου, χωρὶς παῖρε ξήγησι, ἦταν πολὺ καλύτερος, ἀλλὰ δὲν πειράζει! Ἐλπίζω νὰ στρώσης κ' ἐσύ καμμιά φορά!

Κυττάζει τὸν 'Ολάρ πού τὸ χρώμα του εἶναι ἄσπρο σὰν τοῦ χαρτιοῦ καὶ χασκογελάει.

— Νὰ τὸν κρεμάστε κάπου πού νὰ μὴ φύσῃ ἀέρας καὶ κάνει ρεῦμα κ' ἀρπάξῃ καμμιά πούντα τὸ παιδί!

ΟΛΑΡ

ΟΛΑΡ εἶναι πραγματικὰ καὶ δειλός, ὅπως ἔχει πῆ ὁ 'Αβάλ, ὁ βασιλιάς τῆς Ἀπλαντίδας.

Εἶναι ἄμως μαζί καὶ ὑπουλὸς καὶ ποιητὸς σὰν φίδι καὶ αὐτὰ του ἀκριβῶς τὰ προσόντα εἶναι. πού τὸν ἔχουν ἀνεβάσει στὸ ἀξίωμα του, γιὰτὶ ὁ Κάιλι προσόντα τέτοιου εἴδους ξέρε νὰ τὰ ἐκτιμᾷ μετὰ τὸ παραπάνω...

Ὁ προδότης Ἰλαρχὸς λοιπὸν δὲν ἔχει πῆ ἀκόμα τὴν τελευταία του λέξι. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ καθῆσθαι τόσο φρόνιμα νὰ τὸν κρεμάσουν. Τὴ θέλει τῆ ζωῆ του καὶ μεσα στὸ σατανικὸ μυαλό του σχηματίζεται σιγά-σιγά ἓνα σχέδιο, πού δὲν ἀργεὶ νὰ τὸ βάλλῃ σ' ἐφαρμογή.

Ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα πού οἱ ἄλλοι συζητοῦν καὶ ὁ Χούπ λέει βλακειές, ἐκεῖνος ἔχει πάρει ἓνα ὕψος τραμοκρατημένο καὶ τρέμει ὀλόκληρος.

Μοιάζει για άνθρωπος που έχει χάσει πιά κάθε ελπίδα σωτηρίας και που μαζί με τις ελπίδες του έχει χάσει και τὸ ἠθικό του.

Μὲ τὸν τράπον του αὐτὸ κάνει τοὺς φρουροὺς του νὰ μὴ τοῦ δίνουν ὅση προσοχὴ πρέπει, γιατί δὲν φαντάζονται πὺς εἶναι ἱκανὸς πιά νὰ κόπη καμμιά καινούργια ἀπόπειρα.

Εἶναι κυκλωμένος ἀπὸ στρατιῶτες τοῦ 'Αβάλ καὶ εἶναι ἄοπλος, ἀκίνδυνος... Ὅπως μάλιστα ὅλοι ἀρχίζουν νὰ χαμογελοῦν μετὶς ἡλιθιότητες τοῦ Χούπ, ἢ προσοχὴ τοὺς μικραίνει ἀκάμα.

Τότε ὁ 'Ολάρ, παίζει τὸ τελευταῖο του παιχνίδι.

Ἐκεῖ που στέκει μισοκακόμοιρος μετὶς τὸ ἄλλιο ὕφος του καὶ τρέμει σὰν τὸ καλάμι, τινάζεται ξαφνικὰ μπροστά, σπρώχνοντας μετὶς ὅλη του τὴ δύναμι τοὺς δύο φρουροὺς που τὸν κρατοῦν ἀπὸ τὰ μπράτσα.

Τοὺς ξεγλιστράει σὰν τὸ χέλι.

Μὲ μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως ρίχνονται ὅλοι ἐπάνω του καὶ μαζί τοὺς καὶ ὁ γιὸς τῆς ζούγκλας Κάλ καὶ ὁ βασιλιάς τῆς Ἀτλαντίδας 'Αβάλ.

Ὁ 'Ολάρ ἄμως ἔχει ἤδη κερδίσει τρία μέτρα, ὥσπου νὰ καταλάβουν ὅλοι τί συμβαίνει καὶ νὰ κινηθοῦν.

— Σκοτώστε τον ἀλύπητα!, διατάζει ἄγρια ὁ 'Αβάλ.

Οἱ τοξότες τεντώνουν τὶς

χορδὲς τῶν τῶνων τοὺς Σημαδεύουν καὶ ἐκτοξεύουν τὰ βέλη μετὶς μεγάλῃ ταχύτητά.

Φτερωτὸς ὁ θάνατος τινάζεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ προδότη ἀλλὰ σκοντάφτει... πὰς στὸ χοντρὸ ξύλο τῆς πόρτας που ἔχει προλάβει νὰ κλεισθῆ πίσω του ὁ 'Ολάρ!

Πραγματικὰ, ὁ ἱλαρχος τοῦ Κάλ μετὶς δύο πηδημάτα ἔχει θρεθῆ σὲ μιὰ πόρτα τοῦ κήπου, που τάση ὡρα δὲν ἔχει κινήσει κανεὶς τὴν προσοχὴ γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι δὲν τοὺς ἐνδιέφερε.

Τὴν ἀνοίγει, χύνεται μέσα σὰν ἀστραπὴ καὶ τὴν ξανακλείνει τὴ στιγμὴ που οἱ τοξότες ρίχνουν τὰ βέλη τοὺς

Ὁ Κάλ μετὶς τὸν 'Αβάλ καὶ ὅλοι οἱ στρατιῶτες ἀπὸ πίσω τοὺς, ρίχνονται κι' αὐτοὶ ἐναντίον του. Φτάνουν στὴν πόρτα μετὶς δύο πηδημάτα καὶ τὴν τραβοῦν γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξουν. Ἀπὸ μέσα ἄμωξ ἀκούγεται ἕνας ξερὸς κρότος καὶ... ἡ πόρτα δὲν ἀνοίγει!

— Ἐβόλε ἀμπόρα!, λέει θυμωμένος ὁ 'Αβάλ. Φαντάζεται ὅτι μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ καταφέρῃ τίποτα! Θὰ σπᾶσουμε τὴν πόρτα καὶ θὰ τὸν πιάσουμε... Ἐμπρός! Φέρτε ἀμέσως ἕνα κριό!

Ὅσπου νὰ ἐκτελεστῇ ἡ διαταγὴ του ὁ Κάλ στήνει τὸ αὐτί του ἀνήσυχος ἐπάνω στὸ χοντρὸ ξύλο ἐκείνης τῆς πόρτας.

— Δὲν ἀκούω κανένα θόρυβο ἀπὸ μέσα!, μουρμουρίζει παράξενα. Που νὰ ὀδηγῇ

ἄραγε αὐτὴ ἡ εἴσοδος;

— Σὲ κοιμῆσι ἀποθήκη τοῦ σπιτιοῦ ἀσφαλῶς, λέει ὁ Ἄβδλ καθισχυαστικά. Δὲν βλέπεις ποὺ δὲν βγαίνει πρὸς τὴ μάντρα ποὺ εἶναι στὸ δρόμο, ἀλλὰ πρὸς τὴν πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ; Θὰ εἶναι κάποιο ὑπόγειο...

— Κι' ἂν ἔχη ἄλλη ἔξοδο;

Ὁ Ἄβδλ κουνάει τὸ κεφάλι του, μὲ ἀμφιβολία, ἀλλὰ ὅπωςδήποτε ἡ γνώμη τοῦ Κάλ εἶναι σωστὴ καὶ τὴν ἀκούει.

— Κυκλῶστε ὄλους τοὺς δράμους ποὺ θγάζουν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι!, διατάζει τοὺς στρατιῶτες του. Δυὸ νὰ μείνουν μόνον μαζί μιν γιὰ νὰ σπᾶσουμε αὐτὴ τὴν πόρτα! Φτάνουμε καὶ περισσεύουμε γιὰ νὰ συλλάβουμε αὐτὸ τὸ δειλὸ ὑποκείμενο ποὺ δὲν ἔ-

Τὸ σπαθὶ περνᾷ ἀπὸ κάτω του χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίξῃ.

Ἄνοίγει τὴν πόρτα καὶ χύνεται μέσα σὰν ἀστραπὴ.

χει τὸ κουράγιο νὰ σταθῇ μπροστὰ στὸν θάνατο!

— Οὔτε ἐγὼ δὲν τόχω γιὰ νὰ λάμει τὴν ἀλήθεια!, δηλώνει ὁ Χούπ μὲ καταπληκτικὴ εὐνικρίνεια, μιά κι' ἔχει πολλὴ ὥρα ν' ἀνοίξῃ τὸ στοματάκι του. Ὅταν μὲ εἶχαν στήσει καὶ θέλανε νὰ μὲ σκοτώσουν χωρὶς νὰ τοὺς ἔχω κάνει τίποτα, μὲ εἶχε πιάσει μιὰ τρομάρα, ἄλλο πράγμα! Ἄντε νὰ πεθάνῃς στὰ καλά καθούμενα ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη! Εὐκόλο πράμα εἶναι; Καὶ σκέψου νὰ μὲ θγάζανε καὶ τὰ ματάκια μου μὲ τὰ βραχυμοδέλη τους, νὰ μὴν ἔβλεπα τὴ μύτη μου στὸν ἄλλο κόσμο!

Ὅλα αὐτὰ ποὺ λέει ὁ πυγμαῖος τὰ λέει ὀλομόναχος. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι ἀπασχολημένοι μὲ τὸ νὰ χτυπάνε

τήν πόρτα από την όποία έφυγε ο Όλαρ, για να τήν σπάσουν και κανείς δέν τού δίνει σημασία. Για τόν ήλιθιο πυγμαίο άμως κάτι τέτοια είναι λεπτομέρειες. Ούτε αυτός δίνει σημασία άν τού δίνουν σημασία ή όχι..

Πάει κοντά στους στρατιώτες, παρακολουθεί για λίγο τήν προστάθειά τους και τσιρρίζει παράφωνα:

— Έτσι πού χτυπάτε θά τήν ξεχαρβαλώσετε τήν πόρτα παιδιά! Μπορεί νάπεσε για ύπνο ο άνθρωπος και να μη θέλη να σάς άνοίξη... Τι τρόπος είναι αυτός; Τέτοια άνατροφή σάς έδωσε ή μάνα σας;

Οι στρατιώτες έξακολουθούν να χτυπούν με όλη τους τή δύναμη. Η πόρτα αντίστέκεται παρά τήν όρμηή τους και παρά τήν ήράκλεια

Η πόρτα σε κάθε χτύπημα τρίζει επικίνδυνα.

Όρμουν μέσα στο άνοιγμα αυτό

δύναμη τού Κάλ και τού Άβάλ. Το ξύλο της είναι πολύ χοντρό και γερό. Η άμπάρα πού έχει βάλει από πίσω ο πυροδότης, φαίνεται πως θά είναι από χοντρό σίδερο πού δέν μπορεί να λυγίση.

— Ότι και να είναι, λέει πεισιμαίμενος ο Άβάλ, θά πεταιχτή στο τέλος από τούς άρμους της! Χτυπάτε δυνατότερα!

Η όρμη τών στρατιωτών και τού Κάλ διπλασιάζονται. Όσο για τόν πυγμαίο έξακολουθεί πάντα τó βιολί του.

— Οι Χουλίτσες μου, λέει μου έχουν πη πώς στο δικό της τó χωριό πού τó λένε Άμερική, έχουν στις πόρτες κάτι κουμπάκια, πού τά πατάς άπ' έξω και μέσα κάνει «ντρίνν»! Παλλή μεγάλη εύκολία! Γιατί δέν έβαζε ένα τέτοιο και ο Όλαρ να μήν

παιδευάμασπε;

Ἡ προσπάθεια ἐξακολουθεῖ πάντα. Τώρα ἡ πόρτα πού μέχρι στιγμῆς ἔσπεκε ἀκλόνητη, ἔχει ἀνοίξει καὶ σὲ κάθε χτύπημα τοῦ κριοῦ τρίζει ἐπικίνδυνα. Ὅπως φαίνεται οἱ ἀρμοὶ πού τὴ συγκρατοῦν ἀπὸ μέσα ἀρχίζουν νὰ ξεκαρφώνονται.

— Καλέ, λέει ὁ Χούπ στὸν Ἀβάλ, μήπως εἶναι κουφὸς ὁ ἀνθρώπος καὶ βασανίζομασπε τζάμπα; Δὲν ἔχετε ἀκούσει πού λένε πὼς στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα;

Μία μεγάλη χαραμάδα ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται στὴν ἀκρὴ τῆς πόρτας. Μὲ μερικὰ χτυπήματα ἀκόμα θὰ πέσῃ.

— Ἐχετε τὸν νοῦ σας!, φωνάζει ὁ Ἀβάλ. Μάλισ τὴν ρίξομασπε ἴσως πεταχτὴ ἀπὸ μέσα προσπαθώντας πάλι νὰ μᾶς αἰφνιδιάσῃ... Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ τὰ καταφέρῃ γιατί θὰ εἶμασπε προετοιμασμένοι...

— Θὰ τοῦ βάλω ἐγὼ μιὰ τρικλοποδιὰ ἀν τὸν δῶ νὰ τρέξῃ!, τσιρίζει ὁ Χούπ. Δὲ τὸν χωνεύω καθόλου! Θὰ γε λάω ἐφτά μέρες ἀν τὸν κουτροβαλιόσω κάτω! Ἀλλὰ νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς θείε, πὼς δὲν θὰ τὸν ἀφήσης νὰ με δεῖ ρη μετά! Εἶμαι μιὰ σταλιά μπροστά του ὁ κακαμοῖρης καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ ξεσπάσῃ τὰ νεῦρα του ἐπάνω μου ὅπως πῶ πρὶν πού ἦθελε νὰ με κάνῃ μακαρίτη!

— Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ξεσπάσῃ πιά σὲ κανέναν!, λέ

εἰ ὁ Ἀβάλ μὲ σκοτεινὸ ὕφος.

— Πάντως ἔχει τὸ δίκιο μὲ τὸ μέρος του, τσιρίζει ὁ πυγμαῖος μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια. Κι' ἀν σὰς ζητήσῃ ἀποζημιώσῃ πού τοῦ χαλάσατε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, ἐγὼ δὲν μπαίνω στὸν ρε φενέ! Ἀπὸ τὴν ἀοχὴ φώναζα πὼς δὲν ποέπει νὰ καταστρέφετε τὰ ξένα πράγματα.

Μ' ἕνα τελευταῖο χτύπημα τοῦ κριοῦ, ἡ βαρεῖα πόρτα πέφτει πρὸς τὰ μέσα μὲ τρομερὸ θόρυβο.

Ὅλοι ἀρμούν μέσα.

Ὁ Χούπ τρέχει κι' αὐτὸς πίσω ἀπὸ τὸν Ἀβάλ καὶ τὸν Κάλ μὲ πολὺ μεγάλη περιέργεια νὰ δῆ·τὶ θὰ γίνῃ.

Δὲν βλέπει τίποτα, γιὰ τὸν ἀπλοῦστατο λόγο ὅτι ἐκεῖ μέσα εἶναι ἕνα μικρὸ πέτρινο δωμάτιο, σὸ ὅποιο δὲ βρῆσκαται ἀπολύτως κανεῖς!

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΥΜΦΟΡΑ

ΤΙΑ μερικὰ δευτερόλεπτα μόνον ὄλοι ἀκίμητοι σὰ μαρμαρωμένοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξῆ.

Τὸ δωμάτιο μέσα σὸ ὅποιο βρισκονται ἔχει πέτρινους τοίχους καὶ πέτρινο πάτωμα. Εἶναι ἐντελῶς ἀδειο ἀπὸ ἐπιπλα ἢ ὄπλα ἀντικείμενα, ὥστε νὰ ὑποθέσῃ κανεῖς ὅτι ὁ προδότης εἶναι κρυμμένος πίσω σὲ κάποιο ἀπ' αὐτά. Κι' ὁμως ἀν καὶ καμμιὰ εὐλὴν πόρτα δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ἢ παρόθυρο ὁ τρομερὸς Πλαρχος δὲν βρῆσκαται μέσα!

— Είναι άσκατανόητο! λέει ο 'Αβάλ χλωμιάζοντας. Τι έγινε; Πέρασε έναίμεσα από τον τοίχο;

— Δεν αποκλείεται! τσιρίζει ο χαζο - Χούπ. Δικό του είναι τὸ στίτι, απ' ὅπου θέλει περνάει!

— Κάπου θὰ ὑπάρχει κάποιος μηχανισμὸς πού θὰ ἀνοίγει καμμιὰ μυστική ἐξοδο!, λέει ὁ Κάλ. Πρέπει νὰ τὴν ἀνακαλύψουμε γρήγορα.

— Τώρα σώθηκες!, τσιρίζει καὶ πάλι ὁ ἀδιόρθωτος πυγμαίος. Αὐτοὶ δὲν εἶναι ἄξιοι ἐδῶ καὶ ἕνα κάρρο μέρες νὰ μοῦ βροῦνε τὴν Μανταλένα καὶ θὰ σοῦ βροῦνε γρήγορα τὴ μυστικὴ ἐξοδο; Νὰ μὴ λέμε ὅ,τι θέλουμε!

Ὁ Κάλ, ὁ 'Αβάλ καὶ οἱ στρατιῶτες, χωρὶς νὰ δίνουν σημάσια στὸν χαζο - Χούπ, ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν πέτρα-πέτρα τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ἄδειο δωμάτιο. Χτυπᾶνε μὲ τὰ κοντάρια τους τὶς πλάκες τοῦ θαπέδου γιὰ νὰ δοῦν ἀπὸ τὸν κρότο μήπως κάτω ἀπὸ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς ὑπόφχει καμμιὰ καταποικτῆ.

Ὁ Χούπ τοὺς βλέπει καὶ χασοκογελάει.

— Δὲν θὰ τὴ βρῆτε μῆτε στὴν Δευτέρα Παρουσία!, τοὺς λέει κοροϊδευτικά. Τί μοῦ δίνετε νὰ σὰς τὴ βρῶ ἐγώ!

— Σῶπα, Χούπ!, φωνάζει ὁ Κάλ νευριασμένος καὶ ἀνήσυχος. Νομίζεις πὼς ὅλες τὶς ὄρες πρέπει νὰ λέμε ἀστεῖα;

— Καὶ ποῖος λέει ἀστεῖα;

διομαρτύρεται ὁ πυγμαίος μὲ γουρλωμένες τὶς ματᾶρες του. Πρῶτο καὶ κύριο πού ἄν ἔλαγα ἀστεῖα θὰ γελῶγαν τὰ παιδιὰ ἀπὸ δῶ. Βλέπεις κανέναν νὰ γελᾷ;

Ὁ Κάλ δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Συνεχίζει τὴν ἐρευνα μαζὶ μὲ τοὺς Ἀτλῶντες στρατιῶτες καὶ τὸν 'Αβάλ.

Ὁ Χούπ τσιρίζει μονάχος του:

— Ἐκτὸς κι' αἶμα θέωρεῖ ἀστεῖο πού εἶπα νὰ τοὺς βρῶ ἐγώ αὐτὸ πού ψάχνουν νὰ βροῦν. Ἄλλὰ γιὰ νὰ τοὺς τὸ βρῶ, πρέπει καὶ νὰ ξέρω τί εἶναι αὐτὸ πού γυρεύουν, μήπως καὶ τοὺς βρῶ τίποτ' ἄλλο καὶ δὲν τοὺς κάνει καὶ πᾶει χαμένος ὁ κόπος μου!

Ζυγώνει τὸν 'Αβάλ καὶ τὸν βρωτάει σδαράει:

— Καλὲ θεῖε, τί πράμα εἶναι αὐτὸ πού ψάχνετε νὰ βρῆτε;

Μ' ὄλη του τὴν ἀνησυχία καὶ τὴν ἀγωνία ὁ βασιλιάς τῶν Ἀτλῶντων δὲν θέλει νὰ προσβάλλη τὸν κωμικὸ πυγμαίο, πού δὲν ξεχνᾷε ὅτι τοῦ χρωστάει τὴ ζωὴ του.

Τοῦ ἀποκρίνεται λοιπόν:

— Τὴν μυστικὴ ἐξοδο ἀπὸ τὴν ὁποία μᾶςτὴν ἔσκασε ὁ Ὁλιάρ!

— Κουταιμᾶρες!, δηλώνει μὲ ἀξιοπράπεια ὁ πυγμαίος στραδομουτσουναίζοντας. Αὐτὰ τὰ πράγματα πού ζητᾶτε δὲν γίνονται! Ἄν εἶναι πραγματικὰ μυστικὴ ἡ ἐξοδο, πὼς θὰ τὴ βρῆτε; Ἄν πάλι, τὴ βρῆτε θὰ πάει νᾶναι... μυστικὴ! Τοῦ χαλάσατε τὴν

είσοδο! Τώρα πότε να χαλάσετε και την έξοδο;

— Έδω!, φωνάζει ξαφνικά ο Κάλ.

Ο Άβάλ παρατάει τον Χούπ και τρέχει κοντά στο λευκό παιδί της ζουλγκλας.

Ο Κάλ έχει τραβήξει από τον τοίχο μια πέτρα που την είδε να εξέχη λίγο περισσόταρο από τις άλλες και την ίδια στιγμή ένα τμήμα του πέτρινου τοίχου μετατοπίστηκε πάνω σε άορατους άρμους και σχηματίστηκε ένα σκοτεινό ανοίγμα.

Πρώτος ο Κάλ, από πίσω του ο Άβάλ και μετά οι δυο στρατιώτες με τελευταίο τον Χούπ, όρμουν μέσα στο ανοίγμα αυτό, που είναι ένας στενός διάδρομος που κατηφορίζει στα έγκατα της γης.

— Υπαμονή που σου την είχε τέλος πάντων αυτός ο μυστήριος!, τσιρίζει ο χαζο

— Πώς! Τι!, μωρμουρίζει ο Άβάλ.

Χούπ τρέχοντας πίσω από τους άλλους. Κάθισε κι' έσκαψε ολόκληρο αυτό το λαγούμι, λές και τὸ ήξερε ότι θὰ τὸν ἐκλείναν ἐδῶ μέσα και θὰ τοῦ χρειάζοταν γιὰ νὰ τὸ σκάση! Ἐκτός κι' ἂν τοῦ τὸ εἶπε καμμιά καφετζού!

Πραγματικά, ὁ Χούπ δὲν ἔχει και πολὺ ἄδικο. Αὐτὸς ποῦ ἔσκαψε αὐτὸν τὸν ὑπόγειο διάδρομο θὰ πρέπει νὰ εἶχε μεγάλη ὑπομονή γιὰτὶ εἶναι ἀπίστευτα μακρὺς. Ἀφού προχωρεῖ γιὰ ἀρκετὴ ὥρο κατηφορίζοντας, ὕστερα πηγαίνει εὐθεῖα και τέλος ἀρχίζει και πάλι ν' ἀνηφορίζη.

Ἡ πορεία γίνεται ἀναγκαστικά σιγά, γιὰτὶ ἐκεῖ μέσα εἶναι πολὺ σκοτεινά και στὴ βιασύνη τους ἐπάνω δὲν σκέφθηκαν νὰ πάρουν και κανένα δαυλὸ.

Ὁ Κάλ ποῦ πηγαίνει ἐμπρός, φοβάται γιὰ καμμιά παγίδα και ἐξετάζει κάθε φορά τὸ ἔδαφος μπρός του πρὶν ἐπιχειρήση κανένα κινήματα γιὸ δῆμα.

Ὡστόσο ὁ Χούπ ποῦ πάντα τοῦ ἔρχονται στὸ κεφάλι ἕνα σωρὸ ἀπίθανες ιδέες, λέει πάλι γκρινιαρικά:

— Μυστήριος τόπος! Δὲν μ' ἀρέσει καθόλου ἐδῶ πέρα. Δὲν εἶναι λίγα λεπτά ποῦ ξημέρωσε ἡ καινούργια μέρα και ξαναύχτωσε πάλι! Ὅτι σελὶ κάνει ὁ καθένας ἐδῶ μέσα! Τρελλοκομεῖο, μάτια μου! Οἱ μέρες και οἱ νύχτες τους δὲν κρατᾶνε καμμιά τὰ

ξι! Μπορεί να κάνης άμάν για να ξημερώση κι' αντί για τόν ήλιο να δής να θγαίνη τὸ φεγγάρι! Θά τὸ διηγούμαι στὰ ἐγγόνια μου μόλις γίνω παιππους καὶ θά νομίζουν ὅτι τοὺς λέω πραιαμύθια!

Ξαφνικά, ἀπὸ τὸ βάθος ἐμπρός τους, ἀχνοφέγγει ἕνα φῶς. Ὁ Κάλ ἀρχίζει νὰ τρέχη. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν κι' ἐκεῖνοι τρέχοντας.

— Ξαναξημερώνει!, λέει ὁ Χούπ σαστισημένος. Ἐ, αὐτὸ παραπάει! Πότε προλαβαίνουν τὰ παιδιὰ καὶ πηγαίνουν σχολεῖο σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ πού ἔχει τόσο μικρὲς ἡμέρες;

Φυσικὰ κανεὶς δὲν τοῦ λύνει τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ἀπορία. Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ἔχουν βγῆ ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ δίαδρομο καὶ θρῖσκονται ἰσθὴν αὐλῆ ἑνὸς ἄλλου σπιτιοῦ. Μετὰ ἀπὸ μικρὴ ἔρευνα ἀνακαλύπτουν πῶς καὶ τὸ σπίτι αὐτὸ εἶναι ἐντελῶς ἔρημο αὐτὴ τῆ στιγμῆ.

Βγαίνουν στὸ δρόμο ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πύρτα του καὶ τότε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ στρατιῶτες τοῦ Ἀβάλ, γουρλώνει τὰ μάτια ἐκπληκτός.

— Εἶναι τὸ μέγαρο τοῦ Ἰλαρχου τοῦ Κάιλ, Ράμα!, ξεφωνίζει.

— Εἶσαι βέβαιος; ρωτᾷ με τὴν ἴδια ἐκπληξί καὶ ὁ βασιλιάς τῆς Ἀτλαντίδας.

— Ἀπολύτως, βασιλιά!, ἔρω πολύ καλὰ τὸ σπίτι τοῦ Ράμα! Ἐχω ἔρθει πολλὰς φορὲς ἐδῶ γιὰ ὑπηρεσία...

Ὁ Ἀβάλ μένει γιὰ μιὰ

— Σιγά, καλέ!, τσιρίζει ὁ Χούπ. Ὅλα τραγικὰ τὰ παίρνεις!

στιγμὴ ἀκίνητος σὰ νὰ προσπαθῆ νὰ σκεφθῆ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ περιέργη σύμπτωση. Ὑστερα γυρίζει στὸν γυιὸ τῆς Ζούγκλας πού στέκει πλάι του καὶ κυττάζει παραξενεμένος.

— Καλλίην, τοῦ λέει, ἔρεις ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Ράμα;

— Ὅχι!....

Ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος πού πήδηξε ἀπὸ τὴν ἐξέδρα τὴν ὥρα πού ἀφώπλισα τὸν ἀδελφό μου, γιὰ νὰ με δολοφονήσει! Αὐτὸς πού ἀπὸ τὴν μαχαίριὰ του στὴν πλάτη με γλύτωσε ὁ Χούπ!

Ὁ πυγμαῖος εἶναι ἐκεῖ δίπλα καὶ ἀκούει αὐτὰ τὰ λόγια.

— Καὶ τί θά καταλάβαινες καλέ, με μιὰ μαχαίριὰ στὴν πλάτη; τσιρίζει, νομίζοντας πῶς ὁ Ἀβάλ κάνει παρόμο-

να. Βλάβη θα σουκανε, ωφέλεια όχι! "Αν θέλεις για ωφέλεια πές τής μαμάς σου να σου ρίξη βεντούζες! Κι' αν έχης μεράκι στα μαχαίρώματα, πές της να σου τις ρίξη κοφτές!

Ο Κάλ έτοιμάζεται: ακόμα μία φορά να μαλλώση τόν πυγμαίο για τις άνοησίες του, αλλά δέν προλαβαίνει.

— Στρατιώτες!, φωνάζει ό 'Αβόλ με θροντερή φωνή. Πηγαίνετε να βρήτε τή φρουρά και σκορπιστήτε σ' όλόκληρη τήν πόλι! Ψάξτε παντού όπου μπορεί να κρύβεται αύτός ό φονιάς ό 'Ολάφ! Ένας να γυρίση όλες τις πυλές και να είδοποιήση τις φρουρές ότι ό προδότης τό έσκασε και ίσως προσπαθήση να φύγη κι' από τήν πόλι για να πάη να συναντήση τόν κύριό του... "Ας έχουν τό νού τους και τά μάτια τους δεκατέσσερα! Δέν πρέπει να φύγη από τή Νέα 'Ατλαντίδα ό 'Ολάφ!...

— Πού μπορεί να έχη κρυφτή άραγε; ρωτάει ό Κάλ άνησυχος.

— Ακριβώς δέν ξέρω... Έχει πολλούς συγγενείς μέσα στην πόλι, αλλά δέν φαντάζομαι πώς θα θελήση κανείς να τόν κρύψει με κίνδυνο να αντιμετώπιση ύστερα τόν θυμό μου... Αυτό τό ύπουλο φίδι κάποιο σατανικό σχέδιο θα έχη πάλι στο νού του και πρέπει να κυτάξουμε πώς θα τόν αντιμετωπίσουμε και πώς θα τόν ξετρωπίσουμε άτις εκεί πού έχη κρυφτή..

— Να βάλουμε πετρέλαιο σ' όλες τις τρύπες!, τσιρίζει ό Χούπ θριαμβευτικά. "Ίσως τότε τόν δής να ξετρωπήνη παρένα με τά ποντίκια!

— "Ας γυρίσουμε στο παλάτι, λέει ό 'Αβόλ με μισητή καρδιά. Μία φορά δέν μπορούμε να κάνουμε τίποτα περισσότερο. Τό υπόλοιπο έργο τής άνευρέσεώς του, τό έχουν αναλάβει οι στρατιώτες... "Όπου και να πάη δέν πιάκεται να γλυτώση στο τέλος...

— Πάντως ξέρεί πού κρυφτό αυτό τό παιδί!, λέει ό Χούπ πού δέν μπορεί να βάλη λουκέτο στο στόμα του. Έγώ λέω πώς στο τέλος θα κινή... φτού και ξελευτεριά!

Δέν μιλούν άλλο και βαδίζουν σκεπτικοί προς τό άνάκτορο. Μά όταν φτάνουν εκεί, άλλο χτύπημα τούς περιμένει.

— Βασιλιά, λέει με σεβασμό ό φρουρός πού στέκει άκίνητος έξω από τήν πόρτα τού παλατιού. Σάς βρήκε ό Ίλαρχος 'Ολάφ;

— Πώς! Τί!! Τι θέλεις να πής; μουρμουρίζει ό 'Αβόλ παραξενεμένος και μ' ένα κακό προαισθημα στην καρδιά.

— Ρωτώ, γιατί σε γύρευε βασιλιά, άποκρίνεται ό φρουρός παραξενεμένος κι' εκείνος από τό ύφος τού κυρίου του. Πήρε μαζί του τις δυό φιλοξενούμενές σου γυναίκες πού όπως μάς είπε τις γύρευε ό φίλος σου ό ξανθός

γίγαντας! 'Αλλά τώρα βλέπω τον φίλο σου μαζί σου, βασιλιά και γι' αυτό ρωτώ!

— Κατάρτα!, μουγγρίζει ό Κάλ και ή άγωνία του σφίγγει την καρδιά σαν σιδερένιο χέρι. Πήρε τη Μπέλλα και τη Χούλα! Θα βρισκωνται σε τρομερό κίνδυνο σ'α νύχια αυτού του τέρατος!

— Σιγά, καλέ!. τσιρίζει άλλη μιá φορά ό πυγμαίος γρινιάρικα. Όλα τραγικά τ'α τσιφινετε! 'Απλούστατα, ό άνθρωπος, βλέποντας πώς τ'α κορίτσια είναι καινούργια στον τόπο, τ'α πήρε μαζί του

για να τούς δείξη τ' αξιοθέατα! 'Ετοιμάστε έσείς τó μεσημεριανό και θάρθουν στην ώρα τους για φαγητό! Οί πολλές βόλτες ανοίγουν την όρεξι και να τó ξέρετε!

Κανείς όμως δέν έχει όρεξι: γι' άστεία αυτή τη στιγμή.

Καταλαβαίνουν την ποιηριά του Όλάρ. Ξέροντας την άδυναμία του Κάλ στην πεντάμορφη κοπέλλα, είναι σίγουρος πώς θα πετύχη σπουδαία ανταλλάγματα για να την αφήση ζωντανή... Πού να την έχη πάει τάχα;

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

'Αποκλειστικότητα: Γεν. 'Εκδοτικά 'Επιχειρήσεις Ο. Ε.

Στο έρχόμενο:

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ:

ΟΙ ΘΕΟΙ ΟΡΓΙΖΟΝΤΑΙ

'Η δικαιοσύνη θριαμβεύει. — Τό νεαρό βασιλόπουλο της Πέλλας ό Καλλίνης, σε πρωτοφανή κατορθώματα. — 'Ο Χούπ... ξαναβρίσκει τη Μαιταλένα του και είναι εύτυχής!

ΟΙ ΘΕΟΙ ΟΡΓΙΖΟΝΤΑΙ

Τό τέλος του θρυλικού Κάλ και τών συντρόφων του, μέσα σε καταπληκτικές περιπέτειες και σ'α έξωφρενικά καμώματα του ΧΟΥΠ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΚΑΛ — Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΘΑΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: 'Οδός Λέκκα 22—Τόμος 2—'Αριθ. 15—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασσιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Προσοχή!!!

Σε λίγες μέρες, την

Μεγάλη Πέμπτη

θα κυκλοφορήσει το πιο συναρπαστικό ανάγνωσμα περιπε-
τειών που έχει γραφή ποτέ! Ένα ανάγνωσμα παρμένο από
τη συγκλονιστική σταδιοδρομία ενός Έλληνα ποδοσφαιρι-
στού στη Βραζιλία, ενός παιδιού, που διάπρεψε στα γή-
πεδα για τὸ ἦθος του, την τέχνη του καὶ την παλληκαρία
του.

ΓΚΡΕΚΟ

'Ο 'Ηρωσ τῶν Γηπέδων

'Ολοι οἱ φίλαθλοι πρέπει νὰ αγοράσουν τὸ πρώτο τεύχος
τοῦ «Γκρέκο», ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν

Μεγάλη Πέμπτη

'Εξώφυλλα ὄφσεται — καλλιτεχνικὴ εἰκονογράφησις

Τιμὴ 2 δραχμὲς

ΟΠΕΣ ΤΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΣ ΜΕΡΕΣ
Ο ΔΟΚΤΟΡ ΞΕΦΥΛΙΖΕ ΔΙΑΦΟ-
ΡΑ ΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ... ΔΙΑΒΑ-
ΖΟΝΤΑΣ.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΡΩ ΕΝΑΝ ΑΛΛΟΝ
ΤΡΟΠΟ ΓΙΑ ΝΑ ΤΩΝ ΞΕΦΥΛΙΩ
ΤΟΡΑ ΠΟΥ Ο ΚΑΘΩΡΩΤΗΣ ΕΙ-
ΝΑΙ ΣΤΡΑΣΜΕΝΟΣ.

ΣΤΗ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ Ο ΧΕΝΡΥ
ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΔΟ-
ΚΤΟΡΟΣ ..

ΦΑΙΝΕΣΤΕ
ΠΟΛΥ ΚΑΝΥΤΕ-
ΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΦΟΡΑ ΠΟΥ
ΣΑΣ ΕΙΔΑ, Κ. ΧΕΝΡΥ.

ΕΥΤΥΧΟΣ ΟΛΑ
ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ ΕΥ-
ΤΥΧΟΣ. ΤΗΝ ΟΠΟ-
ΜΕΝΗ ΠΟΥ ΗΡ-
ΘΑ ΣΕ ΣΑΣ
ΜΟΥ ΕΙΠΕ
ΠΟΣ ΒΑΡΕΘΗ
ΚΕ ΚΑΙ ΘΑ ΦΥΓΗ.
ΕΧΕΙ 5 ΜΕΡΕΣ ΝΑ
ΦΑΝΗ

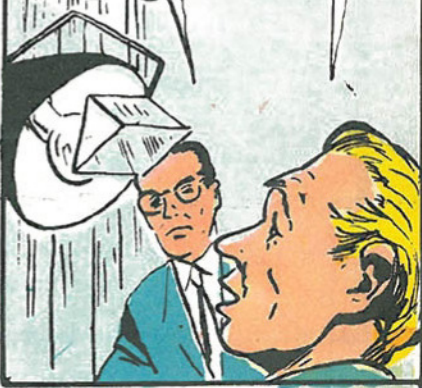
ΙΣΟΣ! ΟΜΩΣ ΚΙ'
ΕΓΩ ΚΑΤΙ ΣΚΕΦΤΗ-
ΚΑ. ΙΣΟΣ ΣΟΥ ΧΡΗ-
ΣΙΜΕΥΣΕΙ ΑΝ ΕΜ-
ΦΑΝΙΣΘΗ ΤΙΑΝΙ.

ΜΠΑ! ΔΕΝ
ΤΟ
ΠΙΣΤΕΥΩ!

ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ
ΑΕ ΔΟΚΙΜΑΣΟΥΜΕ
ΟΜΩΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΩ
ΕΓΩ ΚΑΤΙ. ΕΙΝΑΙ
ΕΝΑ ΓΥΑΝΙΝΟ ΠΡΙΣ-
ΜΑ Σ' ΕΝΑ ΑΛΛΟ
ΠΡΩΒΟΝΕΑ ..

ΔΕΝ
ΧΡΕΙΑΖΕ-
ΤΑΙ... ΚΑ-
ΤΙΟΙΑ ΑΛ-
ΛΗ ΦΟΡΑ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.